

TIPY NA VÝLETY, VEDOUcí INFOCENTRA O TURISTICE, DALší AKCE V ŽELEZNÉ RUDĚ, EVROPSKÝ POHÁR NA ŠPIČÁKU, MÍSTNÍ PIVO ŠVEJK, BITVA O ŠUMAVU A PRAVIDELNÉ RUBRIKY

MĚSÍČNÍK MĚSTA

ROČNÍK XI

SRPEN 2011

ZDARMA

www.sumavanet/zeleznaruda/zpravodaj

Ve znamení železnice se nesly letošní Rysí slavnosti, které se konaly 2. července na nádraží v Alžbětíně. Akci, která je spolufinancována z programu Tierisch wild, tradičně zajišťuje město Železná Ruda. Parní lokomotiva se soupravou tří historických vozů jezdila mezi Alžbětínem a Špičákem a zpět. Celý program Rysích slavností byl zaměřen na podporu cestovního ruchu. Byl zde trh certifikovaných šumavských výrobků, hudba, občerstvení. Organizátora úspěšné akce a starostu Železné Rudy Michala Šnebergra jsme požádali o rozhovor.

Dveře na radnici jsou otevřené

(rozhovor se starostou Železné Rudy Michalem Šnebergrem)

Jak se Železná Rudě daří přitahovat turistickou klientelu z měst, o co je největší zájem?

Železnorudská Šumava má samozřejmě své nostalgické obdivovatele, což je určitě dobře. Ti mají Šumavu ze srdce rádi a nedají na ni dopustit. Ale pak je třeba přitáhnout nové návštěvníky, kterým je třeba něco nabídnout. Je to určitě v první řadě příroda. Také se snažíme dělat řadu akcí, abychom vytvořili pobídku pro to, aby lidé z měst přijeli. A to, na co návštěvníky lákáme, musí být něco jiného než nabídka ve městech. Tady je velice bohatá historie, nejenom příroda. Důležitý faktor je samozřejmě i to, že jsme na hranici s Bavorskem. A to je určitě pro lidi z vnitrozemí velice zajímavá zkušenost, protože jak se vyvíjely oba národy Čechů a Němců, vznikly odlišnosti a dnes, kdy prakticky hranice vůbec neexistuje, tak nabídka i na bavorské straně je velice zajímavá.

Město plánuje zřízení tří naučných okruhů. Jaké to jsou?

Tyto tři okruhy je svým způsobem z nouze ctnost. Získali jsme totiž finanční prostředky z programu Tierisch wild ve výši sto tisíc eur na vybudování, resp. obnovu Lávkové cesty nad Čertovým jezerem, což pro mě byla jedna z priorit minulého volebního období. A díky tomu, že se nepodařilo vyjednat se správou Národního parku a Chráněné krajinné oblasti Šumava souhlas z opravou cesty, která byla za první republiky oblíbeným cílem turistů, chceme tyto finanční prostředky využít, abychom je nemuseli vracet. A proto tedy budujeme tři naučné okruhy. Jeden ponese název Utajená obrana, druhý Malý špičácký okruh a třetí Sklářská naučná stezka. Ty peníze byly určeny na opravu Lávkové cesty, takže když nemůžeme rekon-

Pokračování na straně 6

Tradiční železnorudské slavnosti

Viděno dvěma

Věra Drahorádová:

Děšť nepřemohl dobrou náladu

Tři poslední červencové dny patřily Tradičním železnorudským slavnostem. Nabídlý bohatý program a letos se jejich součástí stala i oslava 20. výročí spolupráce s italským Aldenem

Z deníku slavností

Pátek 29. 7. 14.00 – začínáme

Starosta odstartoval třídní maratón. Počasí nám přeje. Slunce sice nepálí, ale je teplo a neprší. Před šestnáctou hodinou přijíždějí Italové. Vítá je dešť. Naštěstí ne trvalý, později to přejde. Program slavností běží, hudba hraje, publikum neubývá. Na hlavním pódiu zrovna hraje dechovka, stánky nabízejí občerstvení hladovým i mlsným, kovář předvádí své umění, kdo chce, může opustit centrum dění a přejít ke Café Charlotte, aby se pobavil na tradičních pouťových atrakcích. Podvečer ve školní jídelně patří oficiálnímu setkání starostů Michala Šnebergra a Emiliana Beozza s výměnou symbolických pamětních darů. Hudební program dne nabídl sborový zpěv, dechovku, muzikálové melodie a rock. Snad všichni místní, kteří nebyli zrovna na dovolené, nevynechávají večerní vystoupení Míry Slodičáka, alias Marka Ztraceného. Počasí

Pokračování na straně 2

Hana Sádliková:

Výstup hasičů není divadlo

Hvězdami slavností byl Marek Ztracený a čtyřicetiletý soubor z partnerského města – italského Aldena

O posledním červencovém víkendu proběhly v Železné Rudě Tradiční železnorudské slavnosti. Letošním slavnostem počasí příliš nepřálo, ale i přes nepřřízené počasí se lidé během třídních slavností dobře bavili. Bohatý program nabídl obyvatelům a návštěvníkům Železné Rudy řemeslné stánky, pouťové atrakce, živou hudbu, spousty dobrého jídla a pití. Po slavnostním zahájení zazpíval Železnorudský smíšený sbor, dechová hudba Stavovanka, Luďka Kuralová a nýrská kapela Chai. Hlavní hvězdou pátečního večera byl železnorudský rodák Marek Ztracený. O víkendu se o dobrou náladu postarala country kapela Na Starý kolena band. Vrcholem sobotního programu bylo vystoupení čtyřicetiletého souboru Banda Sociale di Aldeno, který do samotného srdce Šumavy přijel v rámci oslav dvaceti let spolupráce mezi severoitalským Aldenem a Železnou Rudou. Večerní program až do půlnoci vyplnili Pelíškové z Klatov. Nedělní závěr slavností zpestřilo taneční vystoupení dětí z místní mateřské školy a železnorudská Obšuka. „Slavnosti se konají

Pokračování na straně 2

Tradiční železnorudské slavnosti: Viděno dvěma

Pokračování ze strany 1

se večer trochu umoudřilo, v centru slavností na ulici 1. máje je živo až do rána bílého.

Sobota 30. 7. – druhá kapitola

Odpoledne začíná příjemnými melodiemi, ale po nich přítomné vyděsí poplach. Naštěstí jen hraný. Hasiči svou ukázkou ujistí všechny, že je na ně spolehnouti. Pak následuje první vrchol sobotního programu. Starostové Joseph Schmidt (Colmburg), Alfons Fleischmann (Geiersthal) a Michal Šneberger (Železná Ruda) jako kmoři křtí a posílají do světa knihu Václava Vetýšky Oči Šumavy, na jejíž vydání město přispělo. Kniha přináší pohled na historii bezprostředního okolí Železné Rudy, věnuje se turismu a jeho změnám v čase. Starosta Šneberger si cení přínosu knihy pro poznání historických souvislostí ochrany přírody, turistiky a politiky.

Počasí je naprosto nelibostné, na slavnosti prší, sloupce v teploměrech nezadržitelně klesají, jako by byl březen. Program přesto pokračuje. Počet návštěvníků nijak znatelně neklesá. Mohou zůstat pod stanem, bavit se, ochutnávat pivo místní i jiné, srovnávat kvalitu práce grillmasterů a poslouchat hudbu. Nebo jít fandit promoklým fotbalistům, kteří měří své síly v přátelském utkání s aldenskými (chvilkami i nepřátelském, že by vlivem počasí?). Domáci, ač horalové, studenému dešti odolávají hůř než hosté. První poločas je vyrovnaný, končí 1:1, ale na konci zápasu svítí na tabuli 5:1 pro Aldeno. No věřme, že v budoucnu se dočkáme odvety s opačným výsledkem.

Pro fotbale rychle zpět. Nastává totiž čas druhého vrcholu dne. Děšť neděšť, zima nezima, zahraje nám aldenská Banda Sociale di Aldeno. Je to dechovka, ale našim uším zní zcela nezvykle. I odpůrce dechovky se musí zaposlouchat. Pouhých devět skladeb vyplní celou hodinu. Ze jmen devíti autorů laičtí posluchači znají jen Giuseppe Verdiho, Gioacchina Rossiniho a Johanna Strausse. Další podle jména řadí odhadem. Například k Itálii – Cesarini (je to ale Švýcar), Španělsku – Dominguez (Mexičan), Německu – Uebel či Rusku – Agapkin. Banda, ač jen v polovičním počtu 21 muzikantů, sklízí obrovský úspěch a potlesk „postojáčky“ přináší ještě přidavek.

Večer se zájemce rozhodne buď pro živou hudbu Peliškových nebo stejně jako v pátek přejde k hasičům a bude se bavit při reproduované hudbě. Děšť nepřestává, je zima, psa by nevyhnal, vytrvalci se přesto baví až do rána bílého.

Neděle 31. 7. 12.00 – začíná poslední den tří denního maratónu

Počasí váhá, je trochu milosrdnější než v sobotu, ale stále chladné. Náladu v úvodu dne prohřívá bystrická Mikeška, pak štafetu bere Železnorudský smíšený sbor a po něm mřítata za školky dají zapomenout na všechnu nepřízeň povětří. Jak školkové děti, tak tanečníci z prvního stupně se rozjedou s chutí a bez zábran. Vyslouží si upřímný potlesk.

A co se to děje? Přítomní koukají do programu, na sebe a nevědí. Pódium zaplňuje živý rytmus z Karibiku. To Ingrid Karlová s karibským přítelem Leonardem Germanem, tanečníkem a choreografem z Dominikánské republiky připravili toto překvápko. Tančí postupně bachartu, salsu a sambu. Kdo viděl, neuvěří, že spolu systematicky trénují pouhé dva měsíce a vystoupení na slavnostech bylo teprve druhé na veřejnosti.

A jsme ve finále. Oblíbená Obšuka, prý jen občasná šumavská kapela, hraje jako zcela pravidelná, žádné amatérství. Jejich vystoupení končí srdečně a dává tak počasí najevo, že nemá dost sil, aby zkazilo náladu lidem, když se chtějí bavit. Den ještě zpestřuje herec Pavel Nový. Pro pár slov s ním je nutno prodat se hroznem sběratelů autogramů a pak už zájemci mohou plynule přejít od slavností železnorudských k hojsoveckému cyklu Letních koncertů. První z řady přesně navazuje na železnorudský program. Koncert skupiny Čechomor.

Dovětek – dřív než se jdeme bavit...

Kolik práce znamená příprava tří denního programu? Kolik lidí se na přípravě podílí? Program navrhnout, všechny účinkující a prodejce zkontaktovat a domluvit jejich účast, zajistit stánky, stany, letos navíc ubytování a stravování italských hostů, kterých bylo přibližně stovka,

Pokračování ze strany 1

prakticky už od revoluce, nicméně nebyly pravidelné,“ řekl starosta Železné Rudy Michal Šneberger. „Pravidelné jsou až posledních šest let a mají svůj ráz. Každý rok se snažíme pro železnorudské a návštěvníky program zpestřit a zaměřit ho k nějaké význačné události. Letos je to k dvaceti letům spolupráce Železné Rudy s partnerským městem Aldeno. Připomněli jsme si také čtyřicet let sedačkové lanovky na Pancíř a vystoupily i význačné osobnosti, jejichž životní dráha se váže k Železně Rudě, což je Marek Ztracený a Pavel Nový.“ Železnou Rudu navštívil jak současný starosta partnerského Aldena, tak i starosta předchozí. Přijeli i starostové měst, s s nimiž má Železná Ruda spolupráci v rámci hasičských sborů, což je Geiersthal a Colmburg. Přítomen byl i starosta soudní Bavorské Rudy Thomas Müller.

Koncert Bandy Sociale

Velkým zážitkem pro účastníky slavností byl koncert čtyřicetiletého dechového orchestru z Aldena. Posluchači po celou dobu oceňovali výkon italských hudebníků bouřlivým potleskem. „Organizovat takovou akci by bylo za normálních podmínek dosti složité, ale vzhledem k tomu, že partnerství a spolupráce jsou na velmi dobré úrovni, tak zakomponovat sto dvacet Itálů do slavností nebyl velký problém,“ řekl Michal Šneberger. Jeho italský protějšek Emiliano Beozzo jeho slova potvrdil: „Z vašich Tradičních železnorudských slavností budu odjíždět s pocitem

Železnorudské slavnosti, čtyřicetiletý orchestr Banda Sociale di Aldeno

Návštěva partnerského města Aldeno z Itálie, které uvítal starosta Železné Rudy Michal Šneberger

Dokončení ze strany 2

doplňkový program pro ně, tlumočení a určitě jsem ještě na něco zapomněla. Podobné úkoly často řeší agentury, naše město se již před pěti lety rozhodlo opustit praxi agenturních služeb a spolehnout se na šikovnost vlastních občanů a pracovníků. A ono to jde již pátý rok.

Nejvíce zodpovědnosti leží na starostovi a Informačním a turistickém centru, které zajišťuje program a propagaci. Na Technických službách města. Bez našich hasičů by se organizace taky neobešla, městská policie má také vždy své úkoly. Tradiční je i spolupráce s policií. Letos velký kus práce připadl školním kuchařkám. Od pátku do nedělního oběda připravovali italským hostům stravu, s obsluhou v jídelně pomohl Železnorudský smíšený sbor. Obrovskou práci má za sebou tlumočnick Vlasta Štochl, který byl v pohotovosti celé tři dny, bez ohledu na sebe připraven pomoci v jakékoliv situaci.

Dokončení ze strany 2

otevřenosti a blízkosti lidí. Včera večer jsme byli ve stanu u Hasičů. Nemluví všichni stejnou řečí, ale cítil jsem otevřenost a upřímnost. Spousta lidí mě neznala, pro mě jsem byl cizí člověk, ale cítil jsem srdečnou atmosféru.“

Hasiči ukázali, co umí

Součástí oslav byla i prezentace nejmodernější hasičské techniky a ukázky zásahu železnorudského hasičského sboru. „Ty ukázky mají smysl také v tom, aby si hasiči nacvičili zásahy v praxi. Když dojde k zásahu naostro, pak už nelze nic nacvičit. Výstup před obecnstvem je představení toho, aby praktický zásah, pokud bude opravdu nutný, byl kvalitní. Takže výstup hasičů pod veřejnou kontrolou není divadlo. Je to součást hasičské praxe,“ vysvětlil starosta Michal Šneberger.

Křest knihy Oči Šumavy

Jednou z hlavních akcí sobotního odpoledne byl slavnostní křest knihy plzeňského fotografa Václava Vetýšky Oči Šumavy. Publikace byla pokřtěna místním železnorudským pivem. Byla vydána ke stému výročí vzniku Národní přírodní rezervace Černé a Čertovo jezero. „Pocity ze slavnostního křtu jsou nádherné, protože kniha pojednává o území, které patří tradičně do Železnorudska. Myslím, že každá událost, každá kniha, každý počin mají svoje místo. Tady se kniha narodila, tady byla pokřtěna a odtud se dostane k lidem. Viděl jsme tady spoustu známých, dokonce svého spolužáka a to je hezké,“ řekl autor knihy Václav Vetýška.

Křest knihy, knihu křtí starosta Michal Šneberger

Čachrov – procesí ke kapliče sv. Anny

Na svátek svaté Anny v úterý 26. července se v Čachrově uskutečnilo druhé obnovené procesí ke kapliče sv. Anny s lesní léčivou studánkou. Ještě před procesím byl u zdejší tvrze vysvěcen tzv. smírčí kříž, postavený ku sblížení a smíření myšlení všech lidí dobré vůle.

První původní procesí se konalo již v roce 1896, kdy byla kaplička sv. Anny tehdejším farářem Františkem Blahovcem obnovena z darů a příspěvků obce, různých spolků, osobností a farníků. Z procesí se stala dlouholetá tradice a na svátek svaté Anny se vždy na Čachrově sešla procesí z Depoltic, Divišovic a Němčic,

kteřá pokračovala ke kapliče, kde již čekala procesí z Běšin a Velhartic. V kapliče sv. Anny byla celebrována mše s ročním posvěcením lesní studánky.

Bohužel po roce 1945 došlo k postupnému omezování procesí a poslední procesí se konalo v r. 1957 a poté u kapličky na svátek svaté Anny probíhaly pouze nepravidelně příležitostné mše.

První obnovené procesí z podnětu občanských sdružení a farnosti se konalo v loňském roce a pro letošní rok byla z darů občanských sdružení (Čachrovské zemské dráhy a Tvrze Čachrov) pořízena korouhev s motivem sv. Anny.

Korouhev vysvětil před procesím farář Vendelín Zborož, který účastníky procesí vedl ke kapliče za zpěvu liturgických písní, modliteb a rozjímání. V kapliče sv. Anny celebroid mši s kázáním a vzpomínkou na sv. Annu a mše byla zakončena zpěvem lidové písně „Na krásné Šumavě...“. Procesí se zúčastnilo velké množství lidí, převážně ze širokého okolí.

V novodobé tradici se bude pokračovat i v dalších letech a v první řadě se musí definitivně obnovit přístupová cesta a provést zajištění a stavební obnovení kapličky sv. Anny. K tomu účelu je u farnosti zřízena sbírka. Tímto děkujeme všem dárům.

Václav Zahradka, Čachrov

Turistiku jsem měl vždycky rád

(rozhovor s Václavem Šebelíkem, vedoucím Informačního turistického centra v Železné Rudě)

Václav Šebelík pracuje jako vedoucí Informačního turistického centra města Železná Ruda. Čtenářům Železnorudského zpravodaje přibližujeme v následujícím rozhovoru jeho práci.

Jak jste se k této práci vůbec dostal? Co jste dělal předtím, než jste se stal vedoucím Informačního turistického centra?

V Informačním turistickém centru pracuji šestým rokem. Vedoucím jsem druhým rokem.

Pokračování na straně 13

Výstavy a expozice na Železnorudsku

- Historické motocykly, geologická výstava – stálá expozice v Městském záměčku v centru Železné Rudy
- Historie lyžování na Železnorudsku – stálá expozice v Městském záměčku v centru Železné Rudy
- Český kráter – geologická expozice v Městském záměčku v Železné Rudě
- Pohádkové bytosti, strašidelná knajpa a Pivovarské muzeum – stálá výstava v hotelu Grádl v Železné Rudě

- Zázraky Modré planety – výstava fotografií bavorských fotografů
- 16.7.- 30.9.2011, Muzeum Šumavy Železná Ruda

(Upřesnění k akcím, případně jejich doplnění naleznete v dalších vydáních Železnorudského zpravodaje nebo na www.sumava.net/itcruda/)

Václav Šebelík

Informační turistické centrum Železná Ruda

Tel./fax: 376 397 033

e-mail: itcruda@sumava.net

Studovat v Železné Rudě?

Ano, přátelé seniori, v případě vašeho dostatečného zájmu! V České republice již studuje 16 000 seniorů ve Virtuální univerzitě třetího věku a nyní máme možnost využít tuto šanci i my, obyvatelé Železné Rudy. Veškeré informace můžete získat u Martiny Najmanové v městské knihovně. Pár zajímavých detailů. Obory studia jsou vesměs přitažlivé – z celkem devíti uvedu několik – Astronomie, Lesnictví, Myslivost, Kouzelná geometrie, Pěstování a využití jedlých a léčivých hub a další. Garantem

odborné úrovně studia je řada univerzit České republiky – UK Praha, Česká zemědělská univerzita v Praze, Technická univerzita v Liberci a mnohé další. Pro někoho uklidňující detail – student či studentka nemusí ovládat práci s počítačem. Podstatné na závěr – zájemci se mohou přihlásit do konce srpna v městské knihovně a poplatek za semestr je od 150,- do 300,- Kč.

Na Vás všechny aktivní seniory se těší

Karel Löffelmann

Poděkování

V nedávné době zemřela dlouholetá občanka našeho města – paní Tereza Kyseľáková. Chci poděkovat jejím sousedům i jiným dobrým lidem, kteří této paní ještě před její hospitalizací různými způsoby pomáhali, navštívili ji v nemocnici, věnovali starému člověku trochu svého volného času, povzbudili ji dobrým slovem. Takovéhle jednání je dnes vzácné, a proto dnes spolu s poděkováním vzdávám všem těmto dobrým lidem úctu, která jim opravdu patří.

Lidmila Kováčová

Blahopřejeme

*V srpnu oslaví svá významná jubilea
tito občané*

Kopač Jaroslav – Železná Ruda

Balejová Marie – Železná Ruda

Svítilová Kristina – Železná Ruda

(paní Svítilová

bude mít 30. 8. 2011 devadesátiny)

*Všem přejeme pevné zdraví, hodně radosti
spokojenosti a štěstí. Do dalších
let optimismus a jen to nejlepší*

Sociální komise

Kancelář pojišťovny

V Železné Rudě mám již kancelář od roku 1998. Jako dlouholetý člen Tatranu jsem při zahajování své práce přirozeně volil pro zřízení kanceláře Železnou Rudu. Dosud mne klienti znají jako agenta České pojišťovny. Nyní dochází ke změně. Stal jsem se zástupcem pojišťovací společnosti ABC Consulting s.r.o. a tudíž mohu vytvářet pojištění od všech pojišťoven. Je však lepší specializovat se jen na některé z nich. Po dohodě s klientem mohu připravit srovnávací nabídku od jakékoli pojišťovny. Věnuji se hlavně pojištění automobilů a majetku obecně. Jako makléř mohu sjednávat i pojistné smlouvy průmyslového charakteru (obytné domy nájemní, provozovny, výrobní závody). Životní a úrazové pojištění je samozřejmostí mé nabídky, stejně jako léčebné výlohy při pobytu v zahraničí. Chtít znát všechny produkty všech pojišťoven je téměř nemožné. Zaměřuji se proto na ČSOB pojišťovnu a Českou pojišťovnu. Novou kancelář mám v budově Městského úřadu, vchod Městská policie. Doba, kdy jsem přítomen, je stále každé úterý od 10 do 16 hod. Všechny smlouvy sjednávám na počkání.

Čestmír Štampach, ABC Consulting

ŽELEZNORUDSKO VÁS BAVÍ – AKCE SRPEN, ZÁŘÍ

20.8.	Belvederské hudební léto-country	Hotel Belvédér, Železná Ruda	tel. 376 397 016
21.8.	Čaj o páté s živou hudbou	Hotel Grádl, Železná Ruda	tel. 376 387 270
21.8.	Pošumavská liga MTB – 11.ročník	Hojsova Stráž	tel. 602 189 726
28.8.	Čaj o páté s živou hudbou	Hotel Grádl, Železná Ruda	tel. 376 387 270
3.9.	Tradiční tenisový turnaj dvouhry- neregistrovaní hráči	Pension Valmi	tel. 376 397 185
10.9.	Okolo Železné Rudy- (cyklo)turistika	Penzion HABR	tel. 603 894 139-
10.9.	5. ročník Pivobraní a Vinobraní	Hotel Belvédér	tel. 376 397 016
10.-11.9.	Simpleride Bike camp	Sportovní areál Špičák	tel. 376 397 167
17.9.	Retro biking	Sportovní areál Špičák	tel. 376 397 167
18.9.	Zavíračka – závěr bikové sezony	Sportovní areál Špičák	tel. 376 397 167
17. – 18.9.	Hojsovecká pouť	SDH Hojsova Stráž	tel. 376 361 227

TIPY NA VÝLETY

Lanovkami na šumavské vrcholy a pak dál

Dnes nabídneme čtenářům a návštěvníkům Šumavy dva tipy na výlety, jeden na české straně a jeden na bavorské. Začneme na Špičáku. Sedačkovou lanovkou ve Sportovním areálu Špičák vyjedeme na vrchol, lanovka přepravuje i jízdní kola. Můžeme tedy pěšky nebo na kolech. Od vrcholu Špičáku se vydáme

hvozdem nahoru po červené značce přes Bílou strž, Stateček a bývalou obec Zadní Chalupy do Svaté Kateřiny a Nýrska. Pro pěší (ale i pro cyklisty) je výhodnější přímá cesta ze Zadních Chalup po modré značce na Suchý Kámen a Nýrsko. Pro cyklisty je lepší jet ze Suchého Kamene bez turistické značky rovnou dolů po

asfaltové cestě. Tuto přímou trasu doporučuji, je lepší, kratší. Jednak se vyhneme dlouhé cestě po silnici ze Svaté Kateřiny do Nýrska, jednak stoupáním na této silnici. A také se o sobotách a nedělích můžeme občerstvit pod vrcholem Hrančičáře v bývalém vojenském objektu, který nyní zakoupila rodina z Plzně a opravuje ho.

Na hlavní silnici Svatá Kateřina – Nýrsko vyjedeme (vyjedeme) po dlouhém sjezdu u památného místa „Strom přání“, těsně před Skel-

nou Hutí. Tady můžeme zavést na jeden za tři památných javorů přáníčko. Zanedlouho jsme v Nýrsku, kde k občerstvení doporučuji restauraci U Hrdličků. Dobře tu vaří a berou do úschovy i kola. Otevřeno mají denně krom pondělí. V Nýrsku svou pouť ukončíme na vlakovém nádraží a vrátíme se vlakem zpět do Železných Rudy. Pro zvědavé je tu ještě jedna alternativa: na Zadních Chalupách odbočíme vlevo na značený hraniční přechod pro pěší a cyklisty Zadní Chalupy-Helmhof, projedeme obcí Rittsteig a do Česka se vrátíme přes silniční přechod Svatá Kateřina.

Jde o poměrně náročnou, ale krásnou trasu srdcem Královského hvozdů, s četnými krásnými výhledy do údolí Úhlavy. Trasa je dlouhá 28 km, takže na průchod (průjezd) počítáme celý den. Největší výstup na vrchol Špičáku nám však ušetří lanovka. Oběd si buď vezmeme sebou nebo se najíme v Uhlšti, Skelné Hutí, Nýrsku nebo v Rittsteigu (je tu výborná rybí restaurace). Trasu je také možné na několika místech zkrátit, buď u Černého jezera nebo na Statečku a vrátit se na Špičák nebo na vlak do stanice Hamry-Hojsova Stráž.

Druhý tip na výlet začíná také lanovkou. Jde o tip pouze pro pěší turisty.

Vyjedeme na Velký Javor (1460 m), nejvyšší horu Šumavy. Na parkoviště pod Velkým Javorem se dostaneme buď autobusem ze Železných Rudy nebo autem, které tu zaparkujeme (je to 10 km ze Železných Rudy). Na vrchol Velkého Javoru nás vyveze oblíbená gondolová lanovka, jízda stojí 10 Eur. Z vrcholu Javoru (jdeme kolem vrcholových kamenů a vojenského zařízení NATO) se vydáme po značené cestě na Malý Javor. Nenecháme se odradit davy turistů i cyklistů, kteří sem proudí po cyklotrase z Bodenmais. Koncentrace turistů je jen kolem vrcholu Velkého Javoru. Pokračujeme do sedla mezi Velkým a Malým Javorem, kde stojí historická horská chata – Schutzhause Kleiner Arber (dříve zvaná Chamer Hütte). Tam můžeme načerpat síly při občerstvení na terase nebo uvnitř chaty. Od chaty vystoupíme na vrchol Malého Javoru (1384m), odkud začneme sestupovat po tzv. Hochtoursteig směrem k hoře Enzian (1285m). Před námi se rozprostírá obrovská plánina po lese, který napadl v roce 1984 kůrovec. Les musel být odtěžen a zůstalo jen několik suchých pahýlů. Před Enzianem vidíme napravo širokou cestu, která byla vybudována v době kůrovcové kalamity k odvozu dřeva. Po ní se dáme zpátečním směrem a po cca hodině dojdeme příkrým, ale pohodlným sestupem k překrásnému Malému javorskému jezeru s plovoucími ostrovy a bobry. Na jeho břehu je opět horská chata, kde je možné se občerstvit. Od jezera jezdí v hodinovém taktu vláčky do dolní části obce Lohberg, jízdné je 5 Eur. Tady svou pouť ukončíme. Pro náročnější: Od jezera se vydáme přes samotou Mooshütte na Brennes a odtud zpět na parkoviště pod Velkým Javorem, kde máme (možná) zaparkované auto. Kratší alternativa s vláčkem má podmínku, že do Lohbergu pro nás někdo přijede autem. Celý výlet i s přestávkami na Velkém i Malém Javoru a na Malém javorském jezeře trvá zhruba čtyři hodiny, ale uvidíme nejkrásnější partie západní Šumavy.

-rh-

Malé Javorské jezero, v pozadí Velký Javor

po ukazateli směrem na Rozvodí nad Černým a Čertovým jezerem.

Rozvodí je zajímavé místo. Vzhůru nahoru na Jezerní horu vede historická cesta, která pak odbočuje doleva na státní hranici. Tuto cestu používali turisté při cestě na nejvýše položený český hotel – Juránkovu chatu. Juránkovu chatu postavil Český ski klub roku 1922, ale na Vánoce 1931 chata vyhořela. Nová třípatrová horská chata byla postavena z půjček a darů a slavnostně otevřena 28. října 1932. V roce 1945 byla chata zničena. Ožila ale ještě potřetí, ihned po válce, kdy ji zrenovoval přítel Arno Juránka Norbert Lang. V roce 1948 byl zdejší hraniční prostor uzavřen a chata postupně zchátrala. Drátěné zátarasy, za které se nesmělo, vedly právě přes Rozvodí. Ještě po roce 1989 ale byl viditelný komín a obvodové zdivo Juránkovy chaty. Povalovaly se tu i zbytky ústředního topení. Dnes je památné místo Juránkovy chaty oficiálně přístupné jen z bavorské strany, i když sem vede z české strany několik cest, dokonce jedna široká vozová cesta vede do bezprostřední blízkosti chaty od Bílé strže za Černým jezerem. Z Rozvodí vlevo vedla také další historická cesta – tzv. Lávková cesta, která byla vedena v karové stěně Čertova jezera a ústila na tzv. Jezerní cestě mezi Čertovým jezerem a Alžbětínem (červená značka). Dnes jsou obě cesty uzavřené, údajně kvůli tetřevovi. Město Železná Ruda spolu s o.s. Otevřená Šumava usiluje o jejich znovuotevření.

Z Rozvodí se vydáme na Černé jezero. Pokud jsme cyklo, po krátkém úseku kamenité cesty (dříve tu vedly drátěné zátarasy) musíme kolo vést. U Černého jezera se vydáme Královským

Vodopád Bílá Strž, nejvyšší šumavský vodopád v Královském hvozdě

Dveře na radnici jsou otevřené (rozhovor se starostou Železné Rudy Michalem Šnebergrem)

Dokončení ze strany 1

struovat lávky ve stěně nad Čertovým jezerem, alespoň návštěvníkům nabídneme tyto tři naučné stezky. Teď už jsme ve fázi výstavby a během srpna začneme budovat. Chtěli bychom zároveň letošní letní sezóny alespoň jednu ze stezek otevřít.

Ozývají se hlasy ekologů, že sjezdoví lyžaři a sjezdovky na Šumavu nepatří. Přitom špičácký Sportovní areál je jedním z nejvyhledávanějších míst na Šumavě a přístup do rakouského areálu Hochficht lanovkou by ušetřil spoustu výfukových plynů. Jak se na to díváte?

Ta otázka mě vyrazila dech! Tak zvaní ekologové dnes na Šumavě prosazují ideologii zmaru! To dnes vidíme v Národním parku Šumava, kde rozsáhlé lesní porosty umírají před očima. Je třeba si uvědomit, že tady byly vytvořeny historické hodnoty. Tyto hodnoty vytvořili lidé s výrazně ekologickým, přírodě blízkým myšlením. Dodnes má člověkem ovlivněná příroda na Šumavě spoustu obdivovatelů. Je samozřejmě, že lidé museli mít určitou infrastrukturu, která by jim sloužila k tomu, aby se v přírodě mohli pohybovat. To byla třeba Lávková cesta. A jak se populace vyvíjí, vyvinulo se lyžování. A tady na Šumavě se lyžování od počátku ujalo. Nemyslím si, že budování sjezdovek je takový zásah do krajiny, aby nebylo možné jít s dobou. I kdyby sjezdové lyžování jednou skončilo, vždycky se sjezdovka dá vrátit zpátky na les. Sjezdovka je část přírody, protože je zatravněná, je to prakticky louka. Takže názor ekologů, že na Šumavu sjezdovky nepatří, je dle mého soudu scestný a patří do jejich ideologie zmaru. I z toho pohledu připomínám pořád dokola příklad Můstku, kde byla chata, sjezdovky a dnes tam není nic! Lyžařská veřejnost přišla o jednu horskou chatu, přišla o sjezdovky a dnes nebudujeme další. Takže tady je něco špatně. Bavorská strana je pro nás ohromným příkladem, protože Velký Javor za posledních dvacet let je úplně někde jinde, než byl před dvaceti lety a přitom je tu silná ochrana přírody. Bavorská nebo rakouská šumavská střediska významně oslovuje české lyžaře a jsou to turistické fenomény pro celou Šumavu – pro českou, německou i rakouskou. Česká strana velice zaspala. A je to bohužel i díky ideologii zmaru, která bohužel na české straně funguje. Na německé a rakouské straně Šumavy, jak vidíme z příkladů, se tuto ideologii podařilo zatím aspoň trochu zastavit.

Podaří se propojit turistickou trasu vedoucí z Velkého Javoru na Svaroh dále na české území přes Juránkovu chatu?

Zde bych řekl, jako jeden český klasik, že tato otázka je špatně položená. Musí se podařit úplně něco jiného. Musí se prolomit a přemoci ideologie zmaru, kterou různí ekologové prosazují. Hodnoty, které tady byly a které tady minulé generace zachovaly a které sloužily turistické veřejnosti a tvořily turistickou infrastrukturu, ty musíme obnovit. To je zásadní úkol! Pak

samozřejmě je důležité zase ještě vybudovat něco dalšího. Takže není otázka o tom, jestli se podaří vybudovat turistickou trasu, ale jestli se podaří zlomit odpor proti tomu, aby se to podařilo. To je zásadní věc, protože když se podaří zlomit odpor proti tomu, tak pak už je jen otázkou času, kdy se najdou finanční prostředky a nějaký nadšenec, který to udělá.

Co znamená projekt Klidný region a jak se týká Železné Rudy?

Klidný region je projekt Mikroregionu Šumava-západ. Ten projekt je svým způsobem dopravně-bezpečnostní. Jde o to, aby se pomocí dobrých informací reguloval provoz v příhraničí. Železnorudsko a celá Šumava jsou navštěvovány především v sezóně a v určitých sezónních špičkách. A právě v sezónních špičkách je třeba dávat informace řidičům. Například kde mají k dispozici parkoviště, jak jsou parkoviště obsazena, jaký je stav komunikací. Od projektu Klidný region si slibujeme větší informovanost řidičů pro samosprávy, větší přehled o dopravní situaci v příhraničním regionu a samozřejmě plynulejší provoz a lepší pohodu návštěvníků. (Mikroregion Šumava-západ byl založen v roce 2001 a sdružuje celkem 13 obcí – Železná Ruda, Čachrov, Srní, Modrava, Prácheň, Horská Kvilda, Rejstejn, Kašperské Hory, Hamry, Kvilda, Dlouhá Ves, Sušice, Borová Lada – pozn. autorky). Zatíženost Železné Rudy z hlediska dopravy je asi v této chvíli z obcí největší, protože máme zde komunikaci první třídy a je tady nejvíce kumulováno lyžařských areálů, kde je nejvyšší sezónní návštěvnost. Proto si myslím, že pro Železnou Rudu to bude mít velký význam. Dnes se projekt Klidný region připravuje a realizace projektu bude v roce 2012.

Co si slibujete od přestěhování Mateřské školy do budovy Základní školy v Železné Rudě?

To je bohužel ekonomické opatření. Dnes jsem se oficiálně dozvěděl od starosty Bavorské Rudy, že zavírají svou základní školu. To je jako asi pro každého starostu smutná zpráva. Svědčí o tom, že tady nejsou mladí lidé a je tady nějaký problém. Zavírání školy v jakékoli obci je určitě špatný signál. My na české straně samozřejmě také zaznamenáváme určitý úbytek dětí. Není to úplně alarmující, nicméně přesun školky do základní školy je ryze ekonomický. Škola byla vybudována pro 450 dětí, dnes jich tam chodí přes 140, takže je nasnadě, že tam z hlediska potřeby provozní pro školu něco není v pořádku. Školka na druhou stranu už má svá léta, je tam velká energetická náročnost a řada předchozích zastupitelů s myšlenkou přesunu mateřské školy koketovala. Teď nastala doba, kdy se tento krok bude muset uskutečnit. Je to čistě jen krok k tomu, aby se jakoby racionalizoval provoz těchto zařízení.

Máte při svém pracovním vytížení čas na občany? Kdy je přijímáte a jak rychle řešíte jejich žádosti?

Myslím si, že v minulém volebním období už si všichni všimli, že do mé kanceláře i do kanceláře místostarosty Milana Kříže byly vždycky dveře otevřené. Pokud někdo chce něco řešit, snažíme se to udělat ihned. Samozřejmě záleží na tom, o jakou záležitost jde. Myslím si, že vždycky jsem na každého měl čas a vždy dle možností mých nebo dle možností města se věci řešily. Otevřené dveře do mé kanceláře budou i v mém druhém funkčním období. Jsme malé město. Záležitosti občanů a návštěvníků je třeba řešit napřímo a hned.

V Železné Rudě je několik opuštěných objektů, např. hotel Šumava. Něco podobného je v Bavorské Rudě. Tam byly uzavřeny prakticky všechny větší obchody. Podaří se je opět oživit?

Není to úplně otázka na mě. Řada těch objektů je v soukromých rukou, některé objekty jsou Svazu spotřebních družstev. Je třeba si klást otázku, proč ty objekty jsou opuštěné a zavřené? Co k tomu vedlo? Je ohromná škoda, že většina objektů sloužila ke spekulaci! Ke spekulaci, kdy majitelé neinvestovali do provozu, nezamýšleli se nad tím, jak tyto provozy provozovat dál. Doba byla taková že provozy určitou omezenou dobu přinášely ekonomickou výtežnost. Ale doba hojnosti skončila a dnes tyto provozy jsou ekonomicky neprovozovatelné. Takže je řada na majitelích a my nemáme zásadní možnosti, jak je ovlivnit, aby objekty provozovali. Nebo na jejich místě vybudovali něco jiného. Situace v Železné Rudě je z mého pohledu o něco lepší než v Bavorské Rudě. Jsem optimista a věřím, že přijde investor, najde pro objekty využití a dá jim novou duši. To chce samozřejmě velké peníze a také velké úsilí a zkušenosti. Myslím, že dnes není v Železné Rudě síla, která by tohle dokázala. A hlavně to není v silách města.

Jak probíhá spolupráce s bavorskou stranou?

Myslím si, že mezi správou obou obcí dobře. Na našich Rysích slavnostech byl samozřejmě i starosta Bavorské Rudy Thomas Müller. My bychom si přáli, aby se území propojovalo funkčně, navzdory tomu, že tu pořád existuje hranice. Schengensem skončila hranice pro turisty a návštěvníky. Takový stav na hranici nebyl od dob Rakouska-Uherska. I tehdy tu byli celníci. Takže stav je dnes jakoby jeden z nejlepších v novodobých dějinách z hlediska propustnosti hranice, nicméně hranice je tvořená dnes něčím jiným. Je tady řeč, jsou zde odlišné právní normy. A tyhle věci vytvářejí hranici a je třeba je překonávat. Spolupráce a propojenost území je zásadní pro prosperitu a budoucnost obou měst na obou stranách hranice. Každá strana může něco pozitivního přinést. Jde o to, abychom vůbec věděli o tom, co kdo může ke společné prosperitě přidat.

Letos jsou opět v provozu oblíbené Zelené autobusy, propojující Šumavu. Plánujete další podobné projekty?

Dveře na radnici jsou otevřené...

Dokončení ze strany 6

Zelené autobusy je projekt správy Národního parku a Chráněné krajinné oblasti Šumava. Vůbec autobusová doprava a propojování má zásadní význam pro pohyb turistů a návštěvníků regionu. My samozřejmě všechny tyto projekty podporujeme. A bude třeba do budoucna vymýšlet další, protože doprava a přemísťování

jely plány. Prozradíte záměr, který má vdechnout nový život do zdejší bývalé celnice?

Momentální stav je takový: koncept využití budovy je pořád stejný, to znamená obecní byty, dále obnovit provoz bistra, respektive restaurace tam, kde dřív v minulosti byl. V další části plánujeme vybudovat Česko-bavorské informační centrum. Pro naplnění tohoto cíle už s námi navázala kontakt a spolupracuje nadace Nové Česko, která chce vypracovat studii na vybudo-

Městský zámek, kde se nachází expozice starých motocyklů a stálé výstavy

zvláště autobusy, které jsou ekologické, má významný přínos. Nahrazují totiž automobilovou dopravu, která je určitou zátěží v regionu. Určitě je přínosnější hromadná doprava umožňující lidem, aby se mohli po regionu volně pohybovat.

A co bude s bývalou celnicí v Alzbětíně? Po ukončení hraničních kontrol tu poněkud nevyužita stojí. V únoru letošního roku se roz-

vání centra a podle jejich představitelů během prázdninových měsíců by se měla vyjednat pro tuto nadaci podnájemní smlouva na prostory Česko-bavorského informačního centra. Tam by mělo být něco, co by opravdu přitáhlo návštěvníky, co by bylo zajímavé a co by důstojně a kvalitně prezentovalo česko-bavorské vztahy jak z pohledu historie, tak současnosti.

Rozhovor: Hana Sádliková

Letošní nová atrakce pro návštěvníky - vyjžd'ky koňským kočárem k Černému jezeru od hotelu Karl a zpět. Informace: 732 411 671

Z městské knihovny

Po celý srpen je otevřeno. I v druhé polovině prázdnin je knihovna třikrát v týdnu otevřená, v pondělí a čtvrtek od 14 hodin, v úterý již od 13 do 18 hodin. Knihy i časopisy si mohou vypůjčit i turisté, na internet mohou všichni přichodí zdarma.

Vyberte si z nových knih:

Oči Šumavy, kniha Václava Vetýšky, která čerstvě vychází k příležitosti 100 let založení národní přírodní rezervace Černé a Čertovo jezero je plná pěkných barevných fotografií.

Devítisetstránková kniha Jiřího Langerera **Atlas památek – Evropská muzea v přírodě** shrnuje jako jediná informace o veškerých evropských skanzenech, je to cenná příručka pro turisty s kulturními zájmy.

Byla jsem otrokyní je autobiografický román Mende Nazer, dívky z černošského domorodého kmene Nuba ze Súdánu. Mende v něm popisuje nejen své idylické dětství v horské vesnici, ale i osm let, které trávila v otroctví.

Sršní hnízdo je první historický román, který napsal bývalý americký prezident Jimmy Carter, zabývá se událostmi osmnáctého století v jižní části Spojených států.

Úsměvný příběh mladé ženy, která se rozhodla změnit svůj život pomocí báječných kuchařských receptů, kniha **Julie a Julia**, literární předloha ke stejnojmennému filmu od Julie Powell.

Dále si můžete přečíst detektivky Nory Robertsové **Smrtící pomsta a Smrtící imitace**, historické romány Barbary Cartland **Ráj na zemi** dvě srdce v Maďarsku, Krásnou vězenkyni od Hannah Howell nebo Královnu z Provence od Jeana Plaidyho.

Malé děti mohou nově listovat dvěma knihami o pošťáku Patovi, o mašince Edwardovi, encyklopedií od Jiřího Žáčka **Já a můj svět** nebo **Nejkrásnějšími pohádkami** pro princezny.

S blížícím se školním rokem přibývají knihy pro větší děti, těšit na několik dílů **Deníku malého poseroutky**, šest knih ze série **Čtyři a půl kamaráda**, nové knihy o mořských vilách i několik detektivek.

Martina Najmanová, knihovnice

Pivovar Belvédér slavil a křtil nové pivo a knihu o šumavských pivovarech

Dobry voják Švejk má už i své pivo

Horský hotel a pivovar Belvédér dosud takovou akci nezažil a může se pyšnit i tím, že jej poctil svou návštěvou největší hrdina první světové války a nejznámější Čech na světě – dobrý voják Švejk! Bez mála na šest stovek lidí si nechal ujít dvoudenní oslavy čtvrtého výročí místního železnorudského pivovaru Belveder, nejvýše položeného pivovaru v Evropě, který za čtyři roky provozu získal řadu ocenění českých i mezinárodních.

Oslavy začaly už v pátek 8. července, kdy se na ně dostavilo okolo tří stovek lidí. Návštěvníci si mohli dopřát posezení na venkovní terase nebo přímo ve varně pivovaru a ochutnat několik druhů železnorudského piva. Zlatým hřebem oslav byl slavnostní křest knihy Tomáše Cihláře a křest nového železnorudského piva. Zatímco po oba dva dny až do ranních hodin hosté popíjeli zlatavý mok, čtyři živé hudby Obšuka, Kůrovci, Wyjou a CK šraml Švejk se střídaly na terase a hrály jako o život. Návštěvníci odcházeli z akce nadšení, neboť tohle opravdu nelze zažít každý den.

Oslavy přilákaly šest set návštěvníků

Hoteliér a majitel pivovaru František Strnad, který v roce 2007 v Železné Rudě obnovil tradici vaření piva, přivítal hosty a milovníky nejoblíbenějšího nápoje Čechů slovy: „Jsem rád, že náš kdysi úhlavní přítel dostal rozum a není ani vichřice ani neprší a že jste se sešli u nás v tak hojném počtu. Jsem rád, že je tady Přemek Kubišta alias Švejk se svojí ženou a svými kamarády vojáky. Jsem rád, že mezi námi je i spisovatel Tomáš Cihlár, který tady dnes pokřtí nádhernou knížku Pošumavské pivovary, kterou my pivaři už netrpělivě očekáváme. A protože

v Železné Rudě byl pivovar o 55 let dříve než v Plzni, už v roce 1787 se tady vařilo pivo a my jsme rádi, že jsme tradici udrželi, tak si myslím, že křest této knihy je na nejsprávnějším místě. Po celá léta je vždy naší pravidelnou návštěvnici senátorka Jiřina Rippelová. I dnes je mezi námi a bude první kmotrou knihy. Když už jsem vzpomněl Železnou Rudu, mužem číslo jedna a podle mého názoru na správném místě je starosta Železné Rudy Michal Šneberger, který bude druhým kmotrem. A třetím kmotrem je vzácný člověk Jiří Drvola, který po léta shromažďuje pivní lahve, které už všichni lidé zbožili, zničili a on má ve své sbírce 7300 těchto starých lahví, což je absolutně nejvíc v Evropě,“ řekl František Strnad a poprosil autora o pár slov.

Knihu věnoval památce táty

„Nejsem spisovatel. Jsem v první řadě sběratel a je mi velkým potěšením, že se spousta vás, diváků, známých a hlavně sběratelů tady dnes sešlo. Nebudu dlouho řečnit. Snad jen, že knížku, která se narodila přesně před týdnem, bych rád věnoval památce svého táty, který vlastně způsobil, že pivovarnictví a jeho historie se stala mým životním koníčkem. Jsem rád, že je tady Emil Kintzl, který byl jeho kamarád ze studií a ten ví, jaký táta člověk byl, takže poděkování patří tátovi v první řadě. Poděkování patří i rodině, která má se mnou neuvěřitelnou trpělivost a dovoluje mi, abych se svým koníčkem a zálibám mohl věnovat v takové míře. Pak samozřejmě děkuji všem, kteří sem dnes přišli. V závěru knihy jsou vyjmenováni všichni, kteří se na knížce spolupodíleli a nějakým způsobem jí pomohli. Takže jestli mohu z tohoto místa – vám všem ještě jednou mockrát děkuju a věřím, že s knížkou budete všichni spokojeni,“ řekl autor.

Lidé, kteří vaří pivo, činí dobro

„A to já mohu potvrdit, protože jsem dnes přemýšlela, jak už je to strašně dávno, kdy Tomáš za mnou přišel na sušickou radnici. Ono už to bude deset let a tehdy vyšlo první vydání této knížky, kde jsem se dočetla spoustu zajímavých věcí – kolik pivovarů vůbec na Šumavě bylo! A musím říct, že Tomáš je živoucí chodící encyklopedie a možná všechna vyprávění a vzpomínky a co věděl od svého táty, se mu podařilo krásně popsat v této knížce. Já jsem moc ráda, že vyšla teď podruhé v rozšířeném vydání a chtěla bych jí popřát hodně čtenářů. Chtěla bych jí popřát možná někdy i třetí vydání, ale každopádně chtěla bych popřát Tomášovi, aby se našlo hodně lidiček, kteří si knihu koupí, aby on sám měl radost z toho, že dobré dílo se podařilo,“ řekla senátorka Jiřina Rippelová. Slavnostní řečí přispěl i druhý kmotr – starosta Železné Rudy Michal Šneberger. „Chtěl bych popřát železnorudskému pivovaru, ať se mu v dalších letech daří, protože se říká, že kde se pivo vaří, tam se dobře daří. Takže všechno nejlepší a věřím, že se bude dařit i nadále alespoň tak dobře jako se dařilo. A co dodat ke knize? Kniha je pro mně osobně velice poutavá. Jednak protože je o pivě a já mám také rád pivo, ale jednak je o Šumavě, což je pro mě srdeční záležitost. A je o lidech, kteří činí dobro, protože lidé, kteří vaří pivo, činí dobro.“

Třetí kmotr považuje knížku za poklad pro sběratele

„Já k vám budu mluvit z pozice sběratele pivních lahví, to znamená člověka, který Tomáše Cihláře zná léta jako svého velmi dobrého kamaráda. Dnes se sbírá spousta věcí a jedna část jsou pivní suvenýry. Otázkou je, jestli jenom sbírání je to pravé, protože potom k tomu patří historie: kdy to vzniklo, proč to vzniklo, k čemu to sloužilo. A tato knížka slouží vlastně jako lexikon, která nás uvádí do historie sběratelství z oblasti piva. Nikdo si nedovede představit, jakou dá práci shánět veškeré informace. Tomáš musel strávit několik let takovou prací v archívech – hrabat se v papírech, hledat údaje, ofotovat, kopírovat, sesadit dohromady, což je hrozná práce. A za to mu strašně děkuju, protože tato knížka je vlastně novodobý poklad pro nás sběratele z oblasti historie pivovarnictví,“ poděkoval autorovi majitel největší sbírky pivních lahví v Evropě Jiří Drvola.

Sládek věří, že Švejk udělá díru do světa

Poté následoval další křest, kdy bylo slavnostně uvedeno do života nejnovější pivo železnorudského pivovaru. „Pivo Švejk je vyrobeno podle staré receptury plzeňského pivovaru

Spolumajitel pivovaru František Strnad st. vítá hosty, mj. starostu Železné Rudy (zcela vpravo)

Pivovar Belvédér slavil a křtil ...

Dokončení ze strany 6

z doby první světové války, kdy se vyvážel do Vídně. Jde o světlý 12° ležák a my doufáme, že se stane naším nejúspěšnějším a nejprodávanejším pivem. V současné době pivovar Belvédér už umí osm druhů piv. Běžně točíme čtyři, pět. Na loňských oslavách jsme točili 16° Kata a tady bylo takových sřatých lidí, že letos jsme si to nedovolili. Prvním našim kmotrem bude herec, moderátor, zpěvák, šoumen a bezvadný člověk Přemek Kubišta alias Švej. I díky Přemkovi název piva vzniknul, i díky jemu, že dal svoji nenapodobitelnou vizáž etiketě si myslím, že tohle pivo udělá díru do světa. Druhým kmotrem nemůže být nikdo jiný než starosta Železné Rudy Michal Šneberger. A protože si myslíme, že Švej pronikne nejen za hranice okresu, kraje, ale až na Slovensko, proto české pivo bude mít kmotra ze Slovenska. Třetím kmotrem bude můj dlouholetý kamarád Jan Fiedler z Bratislavy, čestný předseda klubu sběratelů pivních suvenýrů,“ řekl majitel železnorudského pivovaru František Strnad.

Bez švejkovského humoru bych starostování nepřežil

A co popřáli pivu kmotrové? „První půjde pan starosta. Pane starosto, řeknou něco moudrého!“ pravil Švej, hvězda slavnostního odpoledne a předal slovo Michalu Šnebergovi. „Dámy a pánové, vzhledem k tomu, že pronášet moudrá slova musím z titulu své funkce, rád bych konstatoval, že bez švejkovského nadhledu a humoru bych starostování nepřežil. Takže jsem velice rád, že i v Železné Rudě máme švejkovo pivo. A proto na zdraví panu Švejkovi, železnorudským sládkům a železnorudskému Švejkovi!“ Po něm si vzal slovo kmotr ze Slovenska, Jan Fiedler: „Fando, já ti děkuju jednak za pozvání, jednak za všechna vynikající piva, která jsem měl možnost u vás vždy v bohaté míře vypít. A tomu dalšímu děcku do té bohaté rodiny přeju hodně zdaru, protože posledního Švejka vařil pivovar Břeclav a je to hodně let. Tak na zdraví a ať se vám daří, kluci!“ Poslední kmotr Přemek Kubišta alias Švej, muž s obrovským temperamentem a bezednou slovní zásobou ukázal na etiketu a pravil: „Tak přátelé, takhle vypadám, a připijeme na mně, abych vám chutnal! Poněvadž když vám nebudu chutnat, nebudete chlastat a budete smutní. A to je špatný, protože když je někdo smutný, vypadá blbě. Tak tedy – se Švejkem na Švejka!“ Po slavnostním křtu byla vystřelena čestná salva z pušek na počest nového piva. Majitel pivovaru František Strnad byl s oslavami čtvrtého výročí pivovaru Belvédér nadmíru spokojen.

*Z horského pivovaru Belvédér připravila
Hana Sádliková*

Dům, který zaujme

Pravé šumavské stavení Jiřího Maříka na Špičáku

V dnešní pravidelné rubrice o zajímavých domech v našem okolí si zajedeme na Špičák, a sice do domu č.35 v zatáčce proti hotelu Stella. Na tomto místě stávalo staré šumavské stavení s typickou valbovou střechou a zvoničkou. V roce 1918 koupili toto šumavské stavení i s okolními pozemky Georg a Anna Kressovi, kteří dosud bydleli na Špičáku č.1 (!) a začali dům v r.1920 přestavovat, takže se již mohli v r. 1922 i se svými dětmi Annou a Rudolfem nastěhovat. Dům byl kompletně zrenovován, zůstala jen obytná část 5,5 m na 5 m, ostatní bylo pro špatný stav zbořeno. Bylo přistavěno horní patro, na které se vcházelo přímo ze svahu, na němž dům stojí. Dvě místnosti v horním patře byly v pronájmu, aby vylepšily domácí příjmy, i když Georg Kress byl zaměstnancem Československé dráhy na Špičáku a nevydělával špatně.

Ale vraťme se k domu samotnému. V původním starém stavení byla i pec na chleba, jak to v mnohých šumavských staveních chodilo. Obytná část majitele se stávala ze třech místností, kde bydlela celá čtyřčlenná rodina. Vedle obytné části byl chlív pro dobytek a dále stodola, do které se chodilo ze stáje. Důmyslným způsobem vyřešili majitelé přívod vody. Místo studny položili dřevěné potrubí z nedalekého prameniště a vodu zavedli až do domu. V domě tekla voda do velké dřevěné nádrže, zvané grandl. V nádrži byla přepadová roura, takže voda teče ještě dnes nepřetržitě již devadesát let. Bylo to proto, že tekoucí voda ani v zimě nezamrzala a byla pořád čerstvá. Z nádrže se voda nosila

do obytného prostoru a ve vědrech do sousedního chléva pro napájení dobytka. Dnes je voda rozvedena již potrubím po domě, ale starý přívod vody teče dále a zvuk tekoucí vody dodává domu neopakovatelnou atmosféru.

Zvenku je dům potlučen eternitovými pláty, aby tak lépe chránil konstrukci domu, která je ze dřeva a spáry jsou ucpané mechem. Protože dům je ve svahu, musel být vyřešen odtok dešťové vody, která přitékala ze seshora. Stavitel to vyřešil jedinečným způsobem tak, že vodu vede do sklepa a odtud do venkovní jímky. Celou tuto idylku rodinného domu doplňovala boží muka, které Georg Kress vystavěl před domem u silnice a zasadil k nim dva stromy. „Boží muka již odvál čas,“ říká dnešní majitel Jiří Mařík, který se do tohoto idylického domu v roce 1946 přistěhoval se svými rodiči a bratrem Norbertem ze Strunkovic. Matka pana Maříka byla totiž dcera Georga a Anny Kressových, který dům postavili.

*Podle vyprávění Jiřího Maříka
napsal a vyfotografoval Václav Chabr*

Rok 1921 Stavba stodoly

číslo / ročník : 8 / 6

období: 5.červenec – 4. srpen 2011

Vážení čtenáři,

slavnosti jsou za námi, stejně tak jako pořádná porce událostí. Po několika letech se opět stali hlavní příčinou našich výjezdů sršni a vosy, které ohrožují alergiky a děti. O událostech stručně na následujících řádcích, bohaté fotogalerie jako vždy na našich stránkách: www.hasicizr.cz. Letošní počasí nám usnadňuje práci s požáry, jelikož je téměř neustále mokro. Ale i tak dbejte zvýšené opatrnosti při zacházení s ohněm...

Události za období 5. červenec – 4. srpen 2011

3x dopravní nehoda

20x technická pomoc

2x únik látek

8.7.2011 – Dopravní nehoda motocyklu nad ČS Petra. Řidič byl ošetřen a převezen k dalšímu pozorování do nemocnice. Naše jednotka provedla zajištění místa nehody a poté jej předala Policii ČR.

8.7.2011 – K vážné nehodě osobního automobilu jsme vyjžděli krátce po půl desáté večerní do prostoru Nové Hůrky. Na místě byl nalezen značně zdemolovaný automobil, ve kterém byl zaklíněn zraněný řidič. Ten byl ve voze zaklíněn

po silném nárazu střechou vozu do stromu. V době našeho příjezdu poskytovali první pomoc zraněnému řidiči členové ISS NP Šumava a Horské služby. Provedli jsme vyproštění řidiče

a předali jej do péče Zdravotnické záchranné službě Plzeňského kraje, která se na místo dostavila, následována Leteckou záchrannou službou Plzeň – Líně. Ta po zajištění životních funkcí letecky transportovala řidiče do nemocnice v Plzni. Místo nehody bylo pod dobu šetření nehody nasvětlováno a posléze předáno Policii ČR a jednotka se po dvou hodinách vrátila za základnu. Jako upozornění pro ostatní řidiče by měl být fakt, že se v úseku nehody na vozovce nacházela větší vrstva šterku, bez označení dopravní značkou, proto čekejte na silnicích kdekoliv cokoliv...

12.7.2011 – Odstranění stromu spadlého do vozovky pod Hojsovou Stráží. Do stromu před naším příjezdem havaroval motorkář.

- 13.7.2011** – Po krátké a intenzivní bouři došlo k zaplavení restaurace a kuchyně na Čertově chatě vodu stékající ze špičáckých sjezdovek. Tekoucí voda byla zahrazena a svedena ze silnice do louky. Pomocí košťat byla voda z postižených míst vymetena.
- 13.7.2011** – Odstranění menší části stromu zasahující do silnice na Gerlově Huti.
- 14.7.2011** – Odstranění stromu, který spadl na komunikaci nad Okulou.
- 14.7.2011** – Likvidace větší olejové skvrny 1x10m pomocí sorbentu.
- 16.7.2011** – Odstranění nebezpečného bodavého hmyzu.
- 17.7.2011** – Odstranění vosího hnízda z domu v Hamrech, kde se nacházely alergické děti.
- 17.7.2011** – Odstranění nebezpečného bodavého hmyzu na Špičáku.
- 18.7.2011** – Odstranění nebezpečného bodavého hmyzu v ulici Nad tunelem a následně v Alžbětíně.
- 18.7.2011** – Odstranění nebezpečného bodavého hmyzu z prostoru sedačkové lanové dráhy na Špičáku.
- 20.7.2011** – Likvidace části stromu, který spadl do vozovky, za Čachrovem.
- 22.7.2011** – Odstranění následků menší dopravní nehody mezi osobním automobilem a nákladním automobilem s přívěsem ve druhém viaduktu, před Alžbětínem. Po vyšetření nehody Policií ČR byla silnice uklizena od rozbitých částí vozů. Po dobu šetření byl provoz mezen jedním jízdním pruhem a řízen kyvadlově hasiči.
- 24.7.2011** – Odstranění nebezpečného bodavého hmyzu v ul. Sportovní.
- 25.7.2011** – Odstranění nebezpečného bodavého hmyzu, na Špičáku.
- 25.7.2011** – Otevření zabouchnutých dveří.
- 26.7.2011** – Odstranění nebezpečného bodavého hmyzu u domu v ul. Sportovní.
- 30.7.2011** – Likvidace několika naftových skvrn v ulici Šumavská. Celková délka okolo 300m.
- 30.7.2011** – Další likvidace vosího hnízda, tentokrát v ul. Jaroslava Vojty.
- 31.7.2011** – Otevření zabouchnutých dveří v bytovém domě. Nebylo v našich možnostech ani akutní. Majitelce byl předán kontakt na specializovanou firmu.
- 1.8.2011** – Další odstranění nebezpečného bodavého hmyzu, pro změnu na Špičáku.
- 3.8.2011** – Pro změnu opět odstranění nebezpečného bodavého hmyzu, na Špičáku.
- 3.8.2011** – Odstranění vosího hnízda na Hojsově Stráži.
- 4.8.2011** – Otevření zabouchnutého bytu, kde si majitelka nechala zapnutý sporák.

Tradiční železnorudské slavnosti 2011

Dámy a pánové, třídní maratón hudby, zábavy, tance, jídla, popíjení a deště je za námi.

Spousta z vás se zastavila u nás ve stanu, za což vám děkujeme. Ti, kteří jste tak neučinili, můžete litovat, protože jízda to byla parádní (viz foto na našem webu). Těm, jenž si stěžovali na přílišnou hlučnost, se trochu omlouváme, ale zase jsou to pouhé dva dny v roce, kdy je zde taková zábava, tak se to snad dá vydržet.

Tradičně byly součástí slavností i naše ukázky. Letos opět s novým scénářem. Jednalo se o nehodu dvou osobních automobilů a traktoru. Jedno vozidlo se převrátilo na střechu a zůstali v něm dvě zraněné osoby, druhé narazilo bočně do přívěsu traktoru a bylo nutné vyprostit řidiče. Vše proběhlo se členy ISS Národního parku Šumava.

Druhou ukázkou bylo hašení hořících automobilů. Naše jednotka provedla hašení jedním vysokotlakým proudem z naší cisterny Tatra Terrno a druhým z Tatry 815-7, která je novou chloubou sušických profesionálních hasičů.

Zpravodaj: Filip Brož

Dům HORSKÉ SLUŽBY, Špičák 56, 340 04 Železná Ruda

tel. + fax: 376 397 100, pohotovostní číslo dispečera non-stop: 376 397 273

web: www.horskaslužba.cz, e-mail: hssumava@horskaslužba.cz

Vážení čtenáři,

uběhl měsíc, prázdniny pokročily do své druhé poloviny a opět se setkáváme na stránkách Železnorudského zpravodaje, ve kterých Vás pravidelně seznamujeme s činností šumavských záchranářů Horské služby ČR.

75 let Bergwacht Lam

Letní prázdninové měsíce přilákají na Šumavu tisíce turistů, cyklistů a milovníků přírody. Právě velký zájem o šumavskou přírodu přináší pro záchranáře horské služby mnoho náročných práce při ošetření závažných úrazů. Od začátku letní sezóny ošetřili záchranáři horské služby již dvě stovky úrazů. V porovnání s minulým rokem je nárůst úrazovosti zhruba o jednu třetinu vyšší a úrazy jsou stále vážnější a komplikovanější. Úrazy hlavy při pádech na horských kolech, poranění páteře, zásah bleskem v lesním porostu, těžké úrazy v pěší turistice, vážné úrazy při práci v lese a selhání srdce. Toto je jen krátký výčet úrazů počátku letní sezóny, ke kterým vyjíždějí záchranáři horské služby se svojí technikou po celém území Šumavy. Pojdme však k veselšímu a příjemnějšímu věcmi.

Evropský pohár 2011

17. července 2011 oslavili naši němečtí kolegové a kamarádi z Bergwachtu v Lamu, 75. výročí založení této záchranářské organizace na druhé straně hranic. Městečko Lam, ve kterém se nachází hlavní sídlo Bergwacht Lam, přivítalo řadu hostů a naše delegace ze Špičáku nesměla při těchto oslavách chybět. Němečtí kolegové připravili k oslavám založení zajímavý program. Proběhla přednáška o historii založení německé horské služby v tomto koutu Šumavy včetně historických fotografií, dokumentů a tehdejšího záchranářského vybavení. Dále němečtí kolegové předvedli ukázkou své zbrusu nové techniky a závěrem proběhlo příjemné posezení u domácích koláčů. S německými kolegy se nesetkáváme jen při pravidelném každoročním společném předvánočním posezení, ale především při ošetřování a předávání zraněných českých a německých turistů na státní hranici.

23. července organizoval okresek Horské služby Špičák pravidelný metodický den pro profesionální i dobrovolnou základnu horské služby. Každý měsíc připraví jeden z cvičitelů horské služby pro své kolegy celodenní námětové cvičení. Náplň tohoto celodenního cvičení byla práce a záchrana osob ve skalním terénu a vedoucím celého školení byl Pavel Aubrecht, který připravil pro své kolegy velmi zajímavý program.

Celý výcvik byl směřován do prostoru skal nedaleko hotelu Grádl. V tomto prostoru bylo během dopoledne vybudováno několik pracovišť včetně 50 m dlouhého traverzu nad Grádelským potokem. Dopoledne si každý vyzkoušel nové pomůcky pro práci a záchranu ve výškách, procvičil slanění ve skalní stěně a závěrem též záchranu osoby z exponovaného terénu pomocí lanové techniky. Tyto pravidelná spo-

lečná cvičení prohlubují znalosti a dovednosti všech profesionálních a dobrovolných členů horské služby.

29. – 31. července se již podruhé konal ve sportovním areálu na Špičáku Evropský pohár ve sjezdu horských kol iXS Downhill Cup 2011 (viz samostatný článek v tomto Zpravodaji). 319 závodníků z 23 zemí celého světa přijelo měřit své síly do této části západní Šumavy. Náročná trať a hlavně počasí prověřilo nejenom startovní pole početného týmu závodníků, ale též organizační tým a záchranáře horské služby. Horská služba zajišťovala během těchto tří organizačně náročných dní veškeré zdravotní ošetření na trati závodu, při kterém byly ošetřeny dvě desítky úrazů. K zajištění zdravotní asistence pro tento závod byly použity tři terénní čtyřkolky a terénní vozidlo Defender. Zároveň bylo nutné zajistit normální provoz dispečera oblasti a služby v terénu pro ostatní návštěvníky západní Šumavy. Během těchto tří časově náročných dní se na Špičáku střídali všichni profesionální a dobrovolní členové horské služby našeho špičáckého okrsku včetně lékařů. Takto velká akce mezinárodního významu vždy perfektně prověří bezchybné fungování celého kolektivu, kvalitní organizaci a nasazenou tech-

Metodický den

niku v těch nejnáročnějších podmínkách. Jsem rád, že i náš malý kolektiv mohl přispět k bezchybnému a hladnému průběhu závodu. Celý závod byl pro tento kout Šumavy velkou reklamou a kvalita závodu byla vidět i na množství přihlášených závodníků z celého světa. Špičák je nyní znám v Jižní Americe, Austrálii a Novém Zélandu. Až z těchto dalek se přijelo na Špičák závodit.

Michal Jandura,
náčelník Horské služby Šumava

Policie radí – informuje

Vážení čtenáři,

zjistil jsem, že Železnorudský zpravodaj čtou i lidé, kteří nejsou občany tohoto města, ale tráví v něm svůj volný čas, dovolenou, mají zde chatu nebo byt. Proto mi dovolu, abych dokončil myšlenku ochrany soukromého majetku a navázal tak na předešlý článek, kde jsem mimo jiné upozorňoval na zabezpečení vašich bytů. Upozornil jsem, že hlavní brímě ochrany vašeho majetku je právě na vás. Aby nedošlo ke špatným osobním výkladům, nebo omylům, které by mohly mít i tragický následek, pokusím toto téma trochu rozvinout a vysvětlit níže.

Uvedl jsem, že je určitě dobré vždy a za všech okolností zamykat a investovat do zpevnění hlavních dveří včetně dobrého bezpečnostního zámkového systému. Na druhé straně všichni zámečníci vědí, že se ještě nepodařilo vyrobit zámek, který by odolal násilí. Smysl je tedy v tom, v co největší míře snížit riziko napadení vašeho majetku na minimum a pachatelé jeho cestu za vytipovaným bohatstvím v co největší míře ztížit. Časy, kdy v rekreačních objektech bylo staré, otlučené nádobí, nějaká ta konzerva a desetistupňové pivo v lahvi, už jsou dávno pryč. Dnes jsou tyto objekty vybaveny nezbytnou elektronikou, nářadím a stroji. Pokud na tyto věci máme a jsou pro nás v životě nezbytnou součástí, musíme mít i na jejich adekvátní zabezpečení. Někteří, však ze zoufalství vezmou ochranu svého majetku i spravedlnost do svých rukou a vybudují si či zhotoví různé důmyslné pasti, v podobě střílejících a paralyzujících mechanismů jako nastražené samostřily, kliky pod elektrickým proudem, železné pasti na zvěř pod oknem apod. Je třeba si uvědomit, že tato zařízení jsou sice účinná a dokážou lapku

na místě zneškodnit tak, že ho určitě na hodně dlouho přejde chuť ukořistit cizí majetek. Na druhé straně se tito lidé svým jednáním dostávají mimo zákon. Nejenže, se mohou dopustit v lepším případě trestného činu ublížení na zdraví v rovině úmyslu. Třeba na poštovním úředníkovi nebo policistovi, který provádí v té chvíli kontrolu chatové oblasti a zrovna se chtěl přesvědčit, zda je váš majetek řádně zabezpečen. Mohou také, právníky řečeno, poškodit i sami sebe, a to jednoduše tím, že na svůj vynález za dvěma zapomenou.

Pokud se přece jen majitel rozhodne k takovému řešení (samostřily, paralyzující mechanismy atp.), musí na to předem případného nezvaného návštěvníka, ale i jiné osoby, kteří na jeho pozemek vstupují, upozornit odpovídajícím způsobem. Například varovat ho, že vstupuje na pozemek na vlastní nebezpečí. Je to obdobné, jako když dáte na váš plot nebo objekt cedulku s nápisem „POZOR ZLÝ PES“. Samozřejmě, že jsou případy, kdy lapku nic neodradí a vy se ocitnete v situaci, že nebudete mít jinou možnost než se aktivně bránit a budete chtít použít zbraň, kterou jste si pořídili, mimo jiné i pro osobní ochranu a ochranu svého majetku. Setkávám se s názory, že když někdo napadne majitele cizího majetku s úmyslem okrást ho, může ho majitel klidně zastřelit, protože je v té chvíli v právu. Není to mu tak vždy. Je třeba si v této věci uvědomit, že zbraň můžeme sice použít k ochraně majetku, ale zase pouze v rámci zákona a to za okolností nutné obrany, které jsou uvedeny § 29 TZ, kde je uvedeno: "Čin jinak trestný, kterým někdo odvrací přímo hrozící nebo trvající útok na zájem chráněný tímto zákonem, není trestným činem. Nejde

o nutnou obranu, byla-li zcela zjevně nepřiměřená způsobu útoku."

Rozhodně zde nechci rozebírat všechny podmínky a okolnosti nutné obrany. Chci pouze jinak říci, že zbraň, ať už střelnou, nebo sečnou, můžeme použít pouze v případě, když útok vedený na vaši osobu nebo majetek stále trvá, neustává a vaše obrana v případě použití zbraně je přiměřená způsobu útoku. Přiměřená obrana by se mohla vysvětlit obrazně tak, že nelze zloděje zabít jen kvůli kapesní krádeži. A použít zbraň opravdu pouze ve vážných případech. Nelze ji použít například proti lapkovi, který zareaguje na vaši výzvu, zanechá svého jednání a dá se na útěk.

Dle mého názoru je mnohem lepší, pokud to okolnosti vzhledem k výše uvedeným situacím dovolí, pořídit si kvalitní bezpečnostní dveře s bezpečnostním zámkovým systémem, pevné, dobře zastizitelné okenice a to vše zkombinovat s elektronickým systémem, který se dnes dá pořídit výrazně levněji než dřív. Zabezpečovací systém tohoto typu lze zkombinovat třeba s mobilním telefonem, pultem centralizované ochrany nebo jednoduchou sirénou.

Je také dobré použít trochu taktiky a své okolí upozornit na rušnost ve vaší nemovitosti, byť zdánlivou. Např. častěji v zimním období na chatu zajet a uklidit sníh nebo zavolat známému aby pomohl. Nechat zapnuté malé orientační nebo nouzové osvětlení či pustit malé rádio apod. Všechny tyto věci vytvářejí celkový dojem, že daný objekt nebo prostor někdo právě obývá nebo užívá. Je také dobré mít spřítele něho souseda a samozřejmě tím i dobré sousedské vztahy. Nebo mít někoho, kdo se vám o nemovitost v době vaší nepřítomnosti postará. Tento člověk je, jak se říká, k nezaplacení.

*Komisař Bedřich Karl,
Obvodní oddělení PČR, Železná Ruda*

Turistiku jsem měl vždycky rád

Pokračování ze strany 3

Předtím jsem pracoval na hraničním přechodu Železná Ruda u Cizinecké policie. Se vstupem České republiky do Schengenu v roce 2007 tato práce skončila a bylo jasné, že někdy budu muset za práci dojíždět nebo jít třeba k policii na obvod. To by ale byla práce, kterou už jsem nechtěl ve svém věku znovu začínat. Pak se naskytla možnost jít do Informačního turistického centra a během minuty jsem věděl, že to je něco, co mne zajímá a co bych dělal rád. Šumavu jsem prochozenou měl, tak jsem si říkal, snad tam u lidí nepropadneš. A od začátku mě to bavilo a baví dál!

Kdo především vyhledává služby Informačního turistického centra?

Klasičtí turisté. Opravdu je to znát každou sobotu, případně neděli. V tyto příjezdové dny, kdy lidé přijdou a chtějí základní informace, základní výlety. A pak se samozřejmě vracejí ještě během týdne. Někteří chtějí komplet všechno

a program hned na celý týden. To jim většinou rozmlouvám a říkám: Pokud to tady opravdu neznáte, je těžká orientace a všechno si pamatovat, jakým směrem se vůbec vydat. Přijďte znovu, uvidíte, že to bude lepší. A dávají mi za pravdu. Podívají se po klasických cílech a pak chtějí ještě něco dalšího. Vždycky se dá něco vymyslet. Já na Šumavě žiji celý život. Když mi někdo říká, že je tady už popáté a neví, kam vyrazit, protože Šumavu má už prochozenou, tak vím, že nemá pravdu. Já ji prochozenou úplně nemám a chodím hodně. Najdu každou chvilku nějaký kout, který jsem neznal a kde je krásně! Šumava není opravdu taková, aby ji někdo poznal detailně za tři, čtyři, pět let.

Můžete říct z kolika procent vyhledávají služby vašeho Informačního turistického centra Češi a z kolika Němci?

Přibližně devadesát procent jsou klasičtí čeští turisté, kteří sem přijedou za turistikou. Pak jsou to samozřejmě lidé, kteří přijíždějí za sportem,

různými akcemi či školeními. Z cizinců to jsou hlavně Němci a Holanďané. Jsme první za hranicemi, takže jde o prodej map, informace o dálkových poplatcích, o kurzech, o možnosti placení eurem apod. Pak následuje další klientela našeho Informačního centra.

To jste mě potěšil, že Češi už nejezdí k moři, ale objevují Šumavu.

Ale oni k moři jezdí, Šumavu přesto zároveň objevují nebo se vrací a jde o opravdu značelný nárůst. Rozhodně poslední dva roky hodně přibýlo turistů z Moravy. Jižní Morava vede sto procentně. Co se týče návštěvníků z Německa a vůbec ze zahraničí, tam to šlo s návštěvností dolů. Je to možná spojené s krizí, ale není to určitě jediný důvod. Člověk z Německa slyší slovo krize, zamkne peněženku a je opatrný na každé euro. Už to není to, co před pěti, deseti lety, kdy sem opravdu německá klientela jezdila v daleko větší míře. Někdy extrémní výkyv návštěvnosti ať do plusu nebo do mínusu celkově ale není, česká část turistů určitě posílila a návštěvnost tu je. Já to rád dokumentuji na trž-

Turistiku jsem měl...

Dokončení ze strany 13

bách. V infocentru prodáváme mapy, různé drobnosti, upomínkové předměty, ale nezdrazujeme a přitom tržby neklesají.

Jaké jsou dotazy návštěvníků Informačního turistického centra? Na co se nejvíce ptají?

Návštěvníky lze rozdělit na dvě skupiny. Jedna je ta, která přijede připravená alespoň trochu, zajímá se o region dřív, než vyjede a ví, co může očekávat. Ta druhá přijede se slovy: „Jsme tady, co tady najdeme a co máme dělat?“ Absolutně nic neznají. A od toho už se odvíjejí jejich dotazy. Jedni přijdou a řeknou: „My víme, že v regionu je to a to. Kde to je, kudy tam?“ A druzí řeknou: „Co tady vůbec je? My nic nevíme. Řekněte nám, co tu je zajímavého, kam máme jít? Co máme dělat, když bude pršet, když bude hezky?“ Nebo řeknou: „My máme čas jenom tři dny. Řekněte, co nám tři dny vyplní tak, abychom viděli a prožili co nejvíce?“

A co turisté chtějí nejčastěji vidět? Co je největším magnetem?

Na Železnorudsku stále vedou jezera. Takové skvosty jinde nenajdete. Dále táhne Velký Javor a další šumavské vrcholy, to jsou magnety! Pak chtějí rozhledny, protože chtějí z Šumavy vidět co nejvíce a najednou. Samozřejmě jsou hodně velkým lákadlem oba národní parky a hodně lákají šumavské slatě a Povýdří.

A co láká nejvíce kolaře?

Kolaře láká možnost projet se v krásné přírodě. Přijdou a chtějí mít už návrhy výletů hotové, s mapkou a popisem. Nechtějí vymýšlet něco, co vymyšleno je. Takže my pro ně máme návrh na osm okruhů, které jsou vyzkoušené. Je to základní mapka s popisem, kudy trasy vedou, je tam kilometráž. Na to cyklisté hodně dají. A když jim k tomu přidáme ještě nějaké vylepšení, kde to je opravdu hezké a nějak zajímavé, kam zkrátka musí zajet, jsou spokojeni. Máme pro ně i cyklosoutěž, která je celosezonní a dává jim možnost pěkného cyklovýletu plus ještě mohou vyhrát některou z hodnotných cen. Z toho jsou nadšení. Naše Informační turistické centrum pořádá dvě letní soutěže. První jsme pojmenovali Železnorudské vrcholy – letos už jde o čtvrtý ročník pro pěší turisty. Druhý nese název Železnorudskem na kole a jde o druhý ročník.

Jsou nějaké kuriózní dotazy?

Ty jsou vždycky. Jednu dobu jsem si je i zapisoval. Třeba jeden dotaz zněl: „Mohli byste mi dát kousek jízdního řádu?“ – „Dobře, ale který chcete?“ Nebo nejjednodušší dotaz. Přišel pán a povídá: „Můžete mi říct, kolik je hodin?“ Nebo: „Dobrý den, lze v Železné Rudě koupit potraviny?“ Nebo: „Je možné v Železné Rudě v neděli ve čtyři odpoledne koupit pomeranč?“ Poslední dotaz, který mě překvapil: „U našeho hotelu se přemnožily zmije. Co s nimi?“ Já řekl: „S tím asi těžko něco uděláte, ale žijete na území Chráněné krajinné oblasti Šumava, obraťte se přímo na odborníky. Mají zoology,

ať řeknou proč zrovna v této oblasti a co s tím.“ Kuriózní dotazy jsou a budou.

Kdo nejvíce přispívá na zhotovení krásných informačních materiálů, které máte k dispozici?

Jsem rád, že se vám naše materiály líbí. Hlavním plátcem těchto materiálů je město a každý rok žádáme o dotace. Finančních prostředků nemá město zrovna nazbyt, ale prozradím vám krédo pana starosty Šnebergera: Co z cestovního ruchu město dostane, to se do cestovního ruchu zase vrací. Čili jde hlavně o finance z ubytovacích poplatků. Z toho, co město získá, se pak finanční prostředky používají na tyto záležitosti. Většinu informačních materiálů dělá plzeňské nakladatelství Kletř, jehož šéf Ladislav Řežáb má k Železnorudsku velice dobrý vztah. A hlavně to tady zná detailně. Takže texty dělá on, fotky má svoje, případně od železnorudského fotografa Václava Chabry, něco dávám já. Propagace se dělá i v turistických magazínech, různých publikacích. Texty jsou potom přímo z našeho íčka, píšeme je my a foto dáváme také naše.

Jaké předměty prodáváte?

Jsou to hlavně mapy, turistické průvodce a upomínkové předměty. Map se prodává opravdu dost. Není třeba mít nabídku mnoha různých map. Stačí čtyři, pět základních, které jsou ale aktuální a kvalitní. Přesto máme nabídku daleko širší, protože existují nejen mapy klasické, ale i zcela specifické, jako např. Mapa tajemných míst Šumavy, Mapa rozhleden a věží, Mapa kempů atd. Hodně se prodávají turistické vizitky a magnetky s motivy Železnorudska. Buď jsou magnetky s historickými fotografiemi nebo máme osm druhů magnetek s nejnáměj-

šími cíli. Lidé, když se odněkud vrátí, chtějí mít doma vzpomínku. Koupí si magnetku, dají si ji na lednici a pořád vidí krásná místa, která navštívili. Turistické známky – to je klasika, která se prodává stabilně pořád. Pohlednice – ty jsou překvapivé. Bylo hodně názorů, že pohlednice už ne, protože máme přece SMS a MMS. Jeden čas možná pokles prodeje i nastal, ale pohlednice se vracejí. Prodávají se také velice dobře klasické odznaky na hůl, které jsou krásné barevné.

Druhým rokem jste vedoucím Informačního turistického centra. Znáte recept, jak ještě více zkvalitnit práci centra?

Myslím, že bych věděl. Bylo by výborné mít jednoho člověka, který by na Železnorudsku vysloveně zajišťoval akce typu Rýs slavnosti, Tradiční železnorudské slavnosti, akce pro turisty. A také by zajišťoval kulturní vyžití nejen pro turisty, ale i pro zde trvale žijící. Aby na to měl čas, aby se tomu mohl naplno věnovat. A my v íčku bychom dělali svoji klasickou práci s turisty, třeba včetně doprovodů. Navíc potřebujete pořád nové fotky, musíme do terénu i kvůli tomu, aby informace od nás byly aktuální. A když to máte všechno smíchané, tak se to rozměšuje. Třeba k slavnostem něco vyřizujete po telefonu, potřebujete něco dojednat, do toho přijdou turisté. A vy nemůžete říct: „Já telefonuju, teď nemůžu.“ Musíte se věnovat lidem. Myslím, že konkrétní osoba, která by dělala vysloveně akce a kulturu na Železnorudsku, by přispěla ke kvalitě ve vztahu nejen k turistické veřejnosti, ale i k tomu, že my bychom se mohli turistům věnovat k naprosté spokojenosti všech.

Rozhovor: Hana Sádliková

Jeden z tipů na výlet:

Nedaleko za Železnou Rudou v Bavorsku je oblíbené výletní místo Schwellhäusl

Žijí mezi námi – Olga Myšková

Nic v životě neobejdu

Zdánlivé náhody organizují její život. Ale na jejím příkladu je vidět, že "svět je sice malý a o náhody tu není nouze", ale i naše přírodou či osudem dané vlohy mají v našem životě nezastupitelnou roli. Vždyť právě ty dělají člověka člověkem.

Narodila se v Plzni 9. září 1965. „Šumava je pro mne srdeční záležitostí od mala. Jezdila jsem sem s dědečkem a babičkou a pobytu tady jsem milovala,“ říká. V roce 1985 pracovala v Plzni v kulturním středisku a kolegyně tehdy objevila v novinách inzerát, že rekreační středisko Alma v Železné Rudě hledá kulturní referentku. To byla výzva. Vyšla. „Šla jsem do prostředí, které jsem dobře znala. Šumava se mi líbila a bude líbit pořád,“ přiznává Olga Myšková.

Začneme od počátku

Paní Olga zavzpomíná: „Do Železné Rudy jsem přišla v květnu roku 1985 s igelitkou, původně jen na chvíli.“ A nakonec tu zůstala. Odpovídá to jejímu heslu: „Nic v životě neobejdu, co se mi postaví do cesty, tím projdu, ať je to dobře nebo špatně.“ Vypadá to, že Ruda byla jejím osudem. Přišla jako nezadaná, zde ale poznala manžela, provdala se, přivedla na svět dvě dcery, Veroniku a Markétu, prošla několika zaměstnáními a dnes stojí jako by znovu na počátku. Alma (původní zařízení na místě dnešní ZŠ), kde začínala, na počátku 90. let skončila svůj provoz. „Tak jsem vlastně ještě na mateřské dovolené začala malovat obrázky. Tedy spíše jsem místo pro zábavu začala malovat taky trochu pro užitek.“ A dodává: „Maluju vlastně celý život.“ Už jako řádkyně základní školy se věnovala malování a hudbě. Jejím snem bylo vystudovat buďto konzervatoř nebo proslulou Střední výtvarnou školu na Hollarově náměstí v Praze. V hudbě by byla tehdy jasnou volbou hra na klavír, jíž se do té doby věnovala jedenáct let a ve výtvarném umění toužila nahlédnout do tajemství různých výtvarných technik. Bohužel tato její přání zůstala nenaplněna. Důvodem byly tehdejší zdravotní problémy a také obavy rodičů, pustit ani ne čtrnáctiletou dceru do Prahy. Ale její záliba v kultuře člověka už byla

nad slunce jasná, a proto hledala po maturitě na střední ekonomické škole práci, která by ji výtvarnu a hudbě alespoň přiblížila. Nastoupila tedy v Plzni do kulturního střediska a cestu odtud do Rudy již známe. Hudby se ale tak zcela úplně nevzdala. Účinkuje v Železnorudském smíšeném sboru téměř od jeho založení a zpěv je pro ni velkou relaxací.

Obrázky, uniforma i hlína

Tak tedy opět nastala doba naplnění hesla „Nic v životě neobejdu“. Přišla etapa obrázků a malování. Na počátku 90. let Alma skončila a možná si někdo vzpomene, že Olga svá díla

prodávala různým zájemcům. „Byly to úžasné čtyři roky,“ vzpomíná, „ale chcete-li prodávat, donutí vás časem poptávka k tisícům téměř stejných kostelíků. Doba navíc přinesla tlak na přesunutí pouličních obchodníků do tržnice.“ A to Olga nechtěla přijmout. Pak se uplatnila v německé kosmetické firmě, kde začínala jako poradkyně a vypracovala se na až pozici vedoucí jihočeské firemní větve. „Kancelář v Budějovicích znamenala časté několikadenní odloučení od rodiny, které pro mě bylo mnohdy náročnější než samotná práce. Tak jsem po roce skončila,“ prochází vzpomínkami. Rok pracovala v nedaleké bavorské Regenhütte v tamní sklárně a malovala na sklo a porcelán. Pak opět zapracovala náhoda. Paní Andrejčíková změnila svou pozici na pracovišti a potřebovala za sebe náhradu. „Takže tou náhradou jsem byla já. K policii jsem nastoupila v roce 1995, nejdřív na pa-

sovku, pak jsme se sloučili s pohraniční policií a poslední dva roky do roku 2009 jsem sloužila na obvodě v Železné Rudě,“ vypočte s policejní přesností. Další rok života byl opět blíže ke kultuře. Olga pracovala na správě NP a CHKO Šumava, kde mimo jiné realizovala ekologické programy pro děti v MŠ a pro školy v přírodě. Pak se vrátila do pozice OSVČ a externě pracovala pro Středisko volného času v Kašperských Horách. Odtud už není daleko k její současné hlavní pracovní náplni. Už v době práce na správě Národního parku a Chráněné krajinné oblasti Šumava společně s paní Amortovou (viz ŽŽ č. 2/2011, str. 10, rubrika Žijí mezi námi, pozn. red.) přišly na nápad vytvořit v Železné Rudě nějaké zázemí pro tvořivé aktivity všech zájemců bez ohledu na věk. Zkušenost z Kašperských Hor byla inspirativní, a tak se na podzim 2010 pustila do realizace nápadu. Na otázku kolik času si zřízení centra vyžádalo, odpovídá: „To se vůbec nedá spočítat. Maratón začal někdy v říjnu loňského roku. Kdybych tušila, jaký boj s větrnými mlýny mne čeká, nevím...“ Cení si přístupu města a základní školy, bez nichž by se projekt dodnes ne realizoval. (O zahájení práce centra a jeho plánech si můžete přečíst v ŽŽ č. 6/2011 pozn. red.) „Vlastní renovace prostor už byla radostí. Bez podpory města, vedení ZŠ, Plzeňského kraje, veřejnosti a sponzorů bychom vůbec nemohli fungovat,“ říká paní Olga. Naštěstí start v červnu vyšel stoprocentně a teď se můžeme těšit, že čtyřem zakladatelům vyjdou i plány do budoucna. Nejbližším ambiciózním plánem jsou hodiny keramiky pro všechny. Ty startují na podzim. Olga nadšeně líčí, jak se sama v současnosti intenzivně věnuje vlastnímu tréninku keramické techniky a rozvíjí nápad: „Vytvoříme postupně kolektivní železnorudský betlém s figurkami vlastnoručně vymodelovanými všemi tvořivými jednotlivci, již si budou chtít keramiku vyzkoušet. Každá figurka bude mít datum svého vzniku a jméno autora.“

A naše povídání končí Olga Myšková svým krédem: „Důležité je, až se člověk podívá jednou za sebe, tak aby se za svůj život nemusel nikdy stydět.“ Tímto heslem se řídí za každé situace.

(podle vyprávění zaznamenala
Věra Drahorádová)

Česko-bavorská neděle v Železné Rudě

V neděli 21.08.2011 zve město Železná Ruda se svými přeshraničním partnerem, kulturním sdružením Über d' Grenz (Přes hranici o.s.) ze Zwieselu, na letos již druhou oblíbenou česko-bavorskou neděli. Ta se opět koná v areálu bývalé celnice přímo na hraničním přechodu Železná Ruda – Bayerisch Eisenstein. Pestrý program začíná v 10 hodin a odvíjí se celý den až do 17. hod. Na volném prostranství si návštěvníci z obou zemí užijí spoustu zábavy, která jim navíc napomůže lépe se vzájemně poznávat a porozumět si. Vedle tradičního velkého pře-

shraniční blešího trhu zde proběhnou hudební vystoupení, jejichž vyvrcholením bude koncert folk-rockové skupiny Missing-O-Love z Německa. Premiérově bude do nedělní akce začleněno i divadelní vystoupení, které nabídnou studenti DAMU z Prahy se svojí komedií dell'Arte „Pravdivý příběh slovného pana Hanswurst“.

Organizátoři uvítají zájem dalších českých prodejců pro bleší trh, kteří mohou svoji účast přihlásit i přímo na místě před zahájením.

Program:

po celý den bleší trh

10:30 - 12:30 hod. bavorská lidová muzika „Über d' Grenz-Musikanten“

12:30 - 15:00 hod. folk-rocková skupina Missing-O-Love (SRN)

15:00 - 16:00 hod. divadelní skupina DAMU Praha: „Pravdivý příběh slovného pana Hanswurst“

16:00 - 17:00 hod. bavorská lidová muzika „Über d' Grenz-Musikanten“

Trocha historie nikoho nezabije

Život na Šumavě a v Pošumaví

Od 2. světové války po současnost

Druhá světová válka

Všeobecně je známa historie odtržení značné části Šumavy i Pošumaví na podzim roku 1938. Kudy ale vedla nová hranice, mnoho z nás neví. Okleštěná tzv. druhá republika končila na linii v sousedství Kdyně, Janovic, Čachrova, Sušice a Lhenic. Nýrsko, Rejstejn, Hartmanice, Kašperské Hory, Vimperk, Prachatice a Volary ležely již za hranicemi. Takový stav netrval ani celý půlrok, 15. března 1939 byl obsazen zbytek okleštěného státu a vznikl Protektorát Čechy a Morava. Dosavadní okresy byly nahrazeny landráty, v Klatovech noví mocipáni ustanovili oberlandrát. Zabrané pohraniční území bylo připojeno k jednotlivým říšskoněmeckým župám.

Neomezeným vládcem v české části Pošumaví se staly úřadovny gestapa, z nichž zejména klatovské se neblaze zapsalo do válečné historie naší oblasti. Jeho řádění vyvrcholilo za heydrichiády, kdy jeho příslušníci bez rozsudku popravili ve dnech 31. 5 – 3. 7. 1942 sedmdesát tři českých občanů z Pošumaví na střelnici v Lubech.

Partyzáni na Šumavě

V novém pohraničí se vzrůstal partyzánský odboj, jehož hybnou pákou se stala partyzánská skupina Šumava II vedená generálem Suchardou. Střediskem byly Vodňany a činnost zasahovala na Strakonicko, Prachaticko a Vimpersko. Na Klatovsku působila odbočka Petičního výboru – Věrní zůstaneme a organizace ÚVOD (Ústřední vedení odboje domácího, ústředí nekomunistického protifašistického odboje v době 2. světové války – pozn. red.). Odbojáři se podařilo navázat spojení s ústředím v Praze, ale během r. 1942 byla odbojová činnost gestapem odhalena a zlikvidována. Na konci dubna 1945 překročila na jihozápadě hranice okupovaného protektorátu americká armáda, která zasáhla do bojů o osvobození Československa. V Železně Rudě se americké jednotky objevily 1. května 1945.

Poválečný vývoj

Po osvobození bylo zabrané území Němcem opět navráćeno a začal odsun německých obyvatel. V řadě obcí byly ustaveny národní výbory, které se ujímaly veřejné správy. Obnoveny byly také okresy podle předválečného uspořádkání. Zatímco vnitrozemí víceméně obnovovalo předválečný život, v oblastech, odkud byli vysídlováni Němci, byly správní orgány postaveny před náročný úkol. Vyprázdněné majetky bylo nutno co nejrychleji osídlit. Přicházeli noví osídlenci ze sousedních okresů, ze Slovenska, Maďarska, Rumunska i jiných zemí. Osídlování se dělo v několika vlnách a počet obyvatel ve městech a větších střediskových obcích dosáhl

nejenom předválečné výše, ale často ji i překročil (např. v Prachaticích, Vimperku, Nýrsku). Do pohraničí přicházeli poctiví noví obyvatelé s vidinou nových perspektiv, ale i různí zlatokopové. Půdu, základní majetek, získali po přerozdělení konfiskované zemědělské půdy Němců a zrádců. Zatím vše vypadalo slibně...

Únor 1948

Tak zvaný Vítězný únor byl název pro komunistický převrat v Československu, který proběhl mezi 17. a 25. únorem 1948. Dnes je vnímán jako přechod od demokracie k totalitě, připojení k sovětskému mocenskému bloku, počátek útlaku obyvatelstva a ekonomického úpadku. Většina z nás si ale pamatuje, že byl slaven jako den Vítězství československého pracujícího lidu a den Československé socialistické republiky. Komunisté se na převzetí moci v zemi dlouhodobě připravovali už během 2. světové války. Vyhráli první poválečné volby v roce 1946 a postupně se jim podařilo ovládnout policii, armádu i dělnické organizace. Proces úplného převzetí moci skončil 25. února 1948, kdy prezident Edvard Beneš přijal demisi nekomunistických ministrů. 11. března byla potvrzena nová komunistická vláda, která 9. května přijala novou ústavu vyhláující lidově demokratickou republiku a 30. května proběhly volby s nucenou účastí a s možností volit jen z jednotného seznamu kandidátů.

Nové zákony naznačují budoucnost

V září 1948 byl schválen Zákon o táborech nucené práce. 10. října byl vyhlášen zákon na ochranu lidově demokratické republiky, byly též zřízeny pomocné technické prapory pro politicky nespolehlivé jedince jako kulaky, kněze, západní letce. Odhaduje se, že jimi prošlo přes 22 000 lidí. Organizace jako Junák, Sokol, Skaut, nebo Orel byly označeny za buržoazní a zakázány. K velkým změnám došlo také v hospodářství, které se budovalo podle sovětského vzoru, především těžký průmysl a to zbrojní. V roce 1949 byl vydán zákon o JZD a začala být prosazována kolektivizace zemědělství mnohdy pod silným nátlakem a v duchu hesla poručíme větru dešti i bez ohledu na místní specifika a možnosti.

Naděje na zlepšení

Po období stalinismu a tuhého režimu v letech padesátých nastala jistá změna, krátké období tání v SSSR (Svaz sovětských socialistických republik – pozn. red.) v první polovině 60. let vedlo i k zlepšení situace v tehdejší ČSSR (Československá socialistická republika pozn. red.). Nastalo uvolnění mnohých tehdejších regulí, částečně rehabilitována byla většina odsouzených z politických procesů.

Pražské jaro 1968

Postupné uvolňování poměrů vedlo nakonec až k Pražskému jaru 1968. Plán demokratického socialismu, ne nepodobný Gorbačovově perestrojce, však vzbudil v Moskvě podezření z kontrarevoluce. Naděje na socialismus s lidskou tváří byly 21. srpna 1968 Sovětským svazem rázně ukončeny invází států Varšavské smlouvy, oficiálně nazvanou bratrská internacionální pomoc armád Varšavské smlouvy (armád SSSR, Polska, Maďarska, Bulharska a Německé demokratické republiky). V Československu se ocitlo tři sta tisíc po zuby ozbrojených vojáků, 6 500 tanků, byla obsazována letiště, kde přistávala dopravní letadla s vojenskou technikou a okupačními vojsky. Byla obsazena i města Klatovy, Sušice, Horažďovice, Prachatice, Strakonice a Nýrsko. Československá armáda nesměla proti tomuto přepadení podnikat žádná opatření, neboť jí byl dán rozkaz od ÚV KSČ (Ústřední výbor komunistické strany – pozn. red.), aby vojskům Varšavské smlouvy umožnila přístup do republiky. Do konce listopadu okupační vojska opustila Československo, jen Sovětská armáda tu pobývala do roku 1991 v počtu 150 000 vojáků. Zabrala vybrané vojenské prostory a objekty ve vnitrozemí. Pošumaví bylo tzv. dočasněho pobytu sovětských vojsk ušetřeno. Okupace změnila zcela pohled československé veřejnosti na Sovětský svaz, nyní byli Sověti vnímáni jako okupanti, ne již jako osvoboditelé. Komunistická strana se tím zcela zdiskreditovala.

Úspěchy socialistického státu

V průběhu komunistického režimu v Československu bylo popraveno pro politické trestné činy 247 mužů a 1 žena, Milada Horáková, 4500 osob zemřelo ve vězení a nejméně 282 při pokusu uprchnout přes tzv. železnou oponu. V letech 1948 – 89 zemřelo při výkonu služby nejméně 584 pohraničnicků, ale jen 11 z nich při střetu s narušiteli hranice. Do vězení bylo z politických důvodů odsouzeno přes 205 000 lidí, do táborů nucených prací bylo bez soudu zařazeno 20 000 lidí a do pomocných technických praporů z politických důvodů 22 000 osob. Do zahraničí uteklo v letech 1948 – 1989 asi 450 000 osob. Ústav pro studium totalitních režimů zdůrazňuje, že tato čísla nejsou konečná, mnoho materiálu není ještě zpracováno a mnoho jich i zmizelo. Také statistiky nezahrnují některé nezákonné internace, utajené vraždy, zemřelé na následky věznění a mučení. Lze předpokládat, že skutečné počty jsou vyšší.

S použitím materiálů Muzea Šumavy zpracoval Roman Giňa, Muzeum Šumavy Sušice, pracoviště Železná Ruda

Viděli jsme kolibříky i horské kozy

(rozhovor s fotografem a majitelem penzionu St. Moritz v Železně Rudě Václavem Chabrem o jeho cestě na potlach do Kanady)

Co se v Kanadě dělo a kdo potlach organizoval?

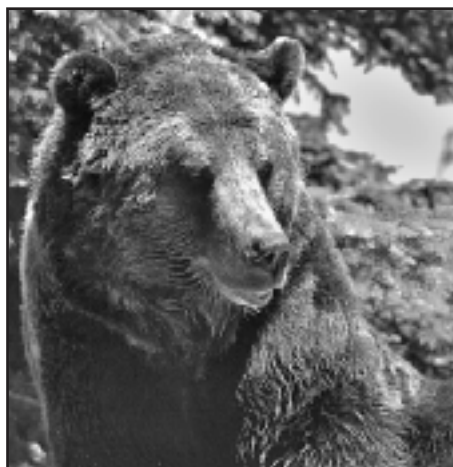
Do Kanady jsem jel u příležitosti konání 8. Celosvětového potlachu českých trampů žijících v cizině. Tyto akce se pořádají každých pět let (prý jako olympiáda) a pokaždé na jiném kontinentě. Letošní osmý potlach pořádali kamarádi z Kanady severozápadně od Calgary na Bush River v Britské Columbii v západní Kanadě. Je to překrásné místo u řeky, obklopené horami a v naprosté divočině. Nejbližší civilizace je městečko Golden vzdálené 80 km, kde je poslední možnost natankovat a nakoupit proviant. Hned za Goldenem, již v lese, potkáváme policistu, který tam něco vyměřuje. V Kanadě je zvykem v pustině zastavit, tak k nám přichází a ptá se, kam s takovým autem jedeme, že je tam špatná cesta a vystupovat máme jen na přehledných místech, všude prý jsou medvědi s mláďaty. Kdybys tak měl pravdu, řekl jsem si a sešel odhodlaně fotoaparát. A skutečně asi po pěti kilometrech nám přebíhá přes silnici černá medvědice s dvěma mláďaty. Zastavujeme a já fotím mladé, jak lezou na strom a zvědavě po nás pokukují. Byli to legrační medvídci.

Kdo se na potlachu účastnil a jak akce probíhala?

Potlach byl jen pro zvané, ale nijak se to nekontrolovalo, takže nás tam bylo asi 800 lidí, z toho tak dvě třetiny trampové. Průběh potlachu je až na male výjimky stejný, daný tradicí. V sobotu 18. června 2011 bylo slavnostní zahájení zapálením ohně a trampskou hymnou, pak pietní vzpomínka na kamarády, kteří už mezi námi nejsou. Potom kamarádi z celého světa předávají organizátorům upomínkové dary a pořádající předají putovní trofej pořadatelům příštího potlachu. Ten další bude v Austrálii. Mně se dostalo velké pocty, že jsem byl vybrán za Evropu, abych zapálil potlachový oheň. Hned poté se rozjel program, který byl též obligátní. Soutěží se ve zpěvu a hraní na hudební nástroje, a to v jednotlivcích, dvojicích a skupinách. Celá soutěž trvala dlouho, vyhlášení vítězů a předání cen bylo ve tři ráno. Druhý den byl trampský trojboj: vrh nožem a sekerou a střelba lukem. Po celou dobu se potkávají lidé, kteří se už léta neviděli a mají si co říct. Naše parta měla cestu po Kanadě teprve před sebou a vyrazila hned v pondělí na cestu.

Co jste viděl z měst nebo kanadské přírody?

Cestu jsme plánovali především za poznáním přírody. Projeli jsme národní parky Banff, Jasper, Vancouver Island a další. Všechny parky jsou pěkně upravené, na turisty připravené. Je tam vybudováno nepřeberné množství campů na přenocování, vstup do parku je zpoplatněn.

Medvěd grizzly osobně – z uctivé vzdálenosti

Co může znervózňovat návštěvníka – zvláště toho, který je v Kanadě poprvé – jsou plechové bedny na odpadky, které medvědi, díky speciálnímu zámku neotevrou. Zejména v noci se medvědi potulují všude kolem, lezou i do campu a hledají nějaké zbytky jídla. Na úschovu jídla jsou zase jiné bedny. Nejsou-li k dispozici bedny, větší se jídlo vysoko na větve stromů. Kromě medvědů (hnědý, černý a grizzly) jsou k vidění sobi, vapiti, jeleni, kamzíci a velmi plaché divoké horské kozy. Též jsme měli štěstí a čtyřikrát viděli orla bělohlavého, nádherné stvoření. A také kolibříky, které jsem fotil poprvé. Je to velmi těžká disciplína, protože ti pestrobarevní ptáčci se neuvěřitelně rychle pohybují, respektive poletují všemi směry, a to naprosto nečekaně, v pravých úhlech, couvají i padají střemhlav. Velkým zážitkem byl lov

krabů, které jsme ještě večer zkonsumovali. Zato velryby a kosatky se nám neukázaly. Navštívili jsme též několik westernových skanzenů, kde jakoby se život zastavil před sto lety. Též projížďka dýchavičnou parní lokomotivou byl zážitek, zvláště když zahoukala, přesně tak jak ve westernovém filmu.

Všechny ty kaňony, vodopády, jezera a zátky se nedají vyjmenovat ani popsat. Z velkých měst jsme navštívili pouze Victorii, Vancouver a Calgary. Ve Victorii, hlavním městě provincie Britská Kolumbie, jsou vesměs staré honosné domy, kterým u přístavu vévodí nádherná stavba ve viktoriánském stylu, kde zasedá parlament. Vancouver je moderní město, obklopené mořskými zálivy a horami pohoří Cost Mountains, asi nejhezčí velkoměsto, které jsem kdy navštívil. Hned nad městem můžete kabinou vyjet na Grouse Mountain, kde se lyžuje a dole ve městě se koupáte v moři. Calgary je moderní město se zajímavou architekturou a velkou čínskou čtvrtí. V Calgary se též pořádají největší rodea v Kanadě, ale neměli jsme to štěstí je navštívit.

Ptám se Vás jako fotografa, jaký byl úlovek? Bude možno fotky z této cesty někde shlédnout?

Přivezl jsem několik tisíc fotek, bylo opravdu co fotit, počasí mně též přálo. Ředitel železnorudské školy Ctirad Drahorád už si výstavu z této cesty "zamluvil", termín ještě nemáme. Tentokrát jsem se převážně koncentroval na focení zvířat ve volné přírodě. Takže jenom medvědi by byli na celovečerní promítání. Ted' ale

Pokračování na straně 18

Kanadská jízdní policie je neodmyslitelná součást kanadských tradic, i když koně vyměnila za auta

Dokončení ze strany 17

musím těch několik tisíc fotek roztřídit a upravit. Nejprve jsem musel rozeslat CD s fotkami kamarádům do celého světa a až nyní se “šťou-rám” v medvědech. Škoda, že město nemá místnost, kde by se daly fotky a filmy promítat, třeba by byl i zájem.

Je v Kanadě udržování tradic typické právě pro českou komunitu?

Neřekl bych, že je to typické pro českou komunitu. Kanadáné jsou národ hrdý na svoje tradice a kulturu, s čímž se setkáváte na každém kroku. Sami jsme se o tom přesvědčili na dvou slavnostech, které jsme navštívili. Kanadáné si na nic nehrají, vše je tam tak nějak jednoduché, uvolněné, hned se tam i jako cizinec cítíte dobře. Navíc je tam velmi bezpečno, na ulici i na silnicích, kde je maximální povolená rychlost 110 km a všichni předpisy dodržují. Každému doporučuji tuto krásnou zemi s přátelskými lidmi navštívit. *Rozhovor: -rh-*

Panorama pohoří Skalisticých hor (Rocky Mountains) v provincii Alberta

• REKAPITULACE UDÁLOSTÍ • REKAPITULACE UDÁLOSTÍ • REKAPITULACE UDÁLOSTÍ •

Boj o Šumavu trvá už od půle července 2011

Citujeme z tiskové zprávy Hnutí Duha nazvané „Milovníci Šumavy pokojně brání masovému ilegálnímu kácení v horských slatích“

Šéf šumavského národního parku zahájil porážení stovek stromů v unikátním horském lese kolem Ptačího potoka na Modravě. Velkoplošné nasazení motorových pil je v příkrém rozporu se zákony – které, jak v dubnu výslovně upozornil i ministr životního prostředí, ředitel Jan Stráský musí dodržet. Hnutí Duha opakovaně upozorňovalo správu parku, že kácení bez příslušných povolení by bylo ilegální. Milovníci Šumavy z různých míst republiky se proto od dnešního rána snaží ilegálnímu kácení bránit

přímo na místě. Hnutí Duha zároveň podává podnět České inspekci životního prostředí, aby devastaci parku zastavila.

Podle platného usnesení ministerstva životního prostředí musí Jan Stráský nejprve nechat posoudit důsledky plánovaného kácení pro vzácnou přírodu, která je součástí soustavy Natura 2000, jak vyžaduje zákon o ochraně přírody a krajiny. Musí také získat speciální výjimky, jež pro plánované kácení zruší platnost zákona, podle kterého se v národním parku nesmí ničit přírodní ekosystémy anebo poškozovat místa, kde žijí státem chráněné druhy zvířat. Ministerstvo životního prostředí zatím úplně selhává ve své řídicí funkci vůči vedení národního parku

a nečinně přihlíží porušování zákona. Proto dobrovolníci od dnešního rána brání této protiprávní činnosti vlastní přítomností u jednotlivých stromů.

O tři dny později vydává svou tiskovou zprávu správa NP a CHKO Šumava s názvem „Hnutí Duha porušuje Zákon o ochraně přírody a krajiny, navíc svou bloádou chce usmrtit desítky tisíc stromů“

Správa Národního parku Šumava nepodlehne tlaku ekologických aktivistů a Strany zelených. Kůrovcem napadené stromy začne kácet tento týden. Zachrání tak desítky tisíc dalších, zdravých stromů. Svou přítomností v počtu několika desítek osob na území Národního parku Šumava v lokalitě Na Ztraceném porušilo Hnutí Duha základní ochranné podmínky NP Šumava tím, že pořádalo hromadnou organizovanou akci, kterou blokáda bezesporu je. Na ní ale nemají udělenou výjimku ze Zákona o ochraně přírody a krajiny. „Tímto svým činem porušili zákon, konkrétně v §16 odst. 1, písmeno e,“ říká Jan Stráský, ředitel NP a CHKO Šumava. Za to jednotlivým členům Hnutí Duha hrozí pokuta až padesát tisíc korun.

Podle správy Národního parku Šumava je blokáda spíše mediální propagací strany Zelených. Předseda Strany zelených Ondřej Liška, který se Na Ztraceném objevil, použil tuto akci jen k další medializaci své osoby, respektive celé strany, jejíž obliba stále klesá. V momentě, kdy zájem novinářů opadnul, vrátil se do Prahy.

Pokračování na straně 19

Boj o Šumavu trvá už od půle července 2011

Pokračování ze strany 18

Nejedná se o prales, ale běžný hospodářský les

Kácení kůrovcem napadených stromů v této lokalitě, je činnost naplánovaná na tento týden. „Jedná se o běžné managementové opatření ochrany lesa v kulturních, nepřírodních smrčinách – tedy v žádném pralese, jak se veřejnosti snaží podsouvat Hnutí Duha a Strana zelených,“ říká Jiří Mánek ze správy NP a CHKOŠ. Hnutí Duha a Strana zelených se v pátek snažila na veřejnosti vytvořit u široké veřejnosti dojem, že správa parku jedná nezákonně, protože nepožádala o výjimku ve smyslu ve smyslu Natury 2000. Správa parku ji ale v tomto případě ani nepotřebovala. „V případě zásahu proti kůrovci, tak jak o něm uvažuje vedení správy NP Šumava, se nejedná ani o koncepci ani o záměr podle paragrafu 45 zákona o ochraně přírody a krajiny. Proto Park nepotřebuje naturové hodnocení,“ vyplývá z rozboru Petra Petržílky z renomované advokátní kanceláře zaměřující se na obor životního prostředí.

Je to jako chirurgický zákrok

K pokácení je nyní určeno cca 3000 kůrovcem napadených stromů. Pokud nebudou pokáceny, kůrovec z nich vyletí a napadne řádově víc dalších stromů. V jednom stromu může být až dvě stě tisíc brouků. Zkušenosti hovoří o tom, že z jednoho nezpracovaného stromu je při dalším rojení napadeno dalších 8-10 stromů. V tomto stavu kalamity to však bude ještě víc. „Pokud bychom nyní neměli proti kůrovci zasáhnout, kůrovec může ještě toto léto zahubit dalších 30 000 stromů. Asanace třech tisíc stromů je mnohem menší škoda na přírodě, než zánik dalších třiceti tisíc,“ uvádí Jiří Mánek. S ohledem na odpovědnost za svěřené území, zvolila Správa parku zásah. „Blokádisté vůči správě území NP Šumava jako celku žádnou odpovědnost nemají,“ doplňuje Mánek. Kácení kůrovcem napadených stromů v lokalitě Na Ztraceném přirovnává k chirurgickému zákroku. „Představte si, že máte akutní zánět slepého střeva a někdo začne bránit lékaři v tom, aby ho vyoperoval, protože skalpel způsobí zásah do těla a zanechá jizvu,“ vysvětluje Mánek. „Sice na svém těle nebudete mít jizvu, ale v zápětí umřete. Toto je princip blokády Hnutí Duha – zabránit pokácení stromů, které jsou dnes již díky kůrovci stejně mrtvé. Blokádou nezamýšlí nic jiného než ochranu kůrovce. Jeho ochranou mu umožní napadnout a usmrtit další desítky tisíc stromů. Otázkou zůstává komu, a proč tím pomáhají? Při našem rozhodování převažuje zájem ochrany přírody ve smyslu zachování velké plochy zeleného lesa při obětování zlomku stromů,“ říká Mánek. „Volíme cestu malé jizvy, která se časem zacelí, ale zachrání celý ekosystém,“ uzavírá.

*Pavel Pechoušek,
tiskový mluvčí správy NP a CHKO Šumava*

Z tiskových zpráv starosty obce Modrava Antonína Schuberta, v jejímž katastru se blokáda odehrála

TOP 09 přichází se svým návrhem řešení situace v Národním parku Šumava. Je zřejmě dobré, když politici zasednou ke svým stranickým stolům, aby se vši odpovědnosti a svou po-

národního parku. Pokud pan předseda taková pravidla zná, tak ať nám je prosím sdělí. Vykonávám funkci starosty Modravy od roku 1994 a ještě jsem se s takovými pravidly nesetkal. Důvodem byl fakt, že nikdy nebyla zejména politická vůle taková pravidla vytvořit, natož někým schválit. A pokud kdy byla nějaká pravidla vytvořena, byla politicky či názorově nově přichází garniturou smetena. A byla to buď garnitura politická, anebo odborná, co se týče po-

Šumavské lesy šednou – takový je výsledek zeleného experimentu se Šumavou

litickou vahou rozhodli o dění na Šumavě. Je asi dobré, aby tak rozhodovali zejména v Praze, aniž by se na skutečný stav Šumavy přišli osobně podívat a aby se setkali s šumavskými obyvateli, návštěvníky, místními podnikateli. Jako starosta obce jsem zde nikoho takového nepotkal. Před několika týdny se sice konal v Kašperských Horách stranický mítink TOP 09, ale ten vypovídal o úplném opaku, než co cituje dnešní tisková zpráva. Předseda TOP 09 Karel Schwarzenberg v tiskové zprávě sděluje, že v Národním parku Šumava musí platit pravidla

zice ředitelů Správy Národního parku Šumava. A obdobné je to s vědeckými názory na péči o národní park. A proto je Národní park Šumava 20 let spíše kolbištěm politických a odborných názorů, než skutečným národním parkem.

Hnutí Duha vtrhlo do NP Šumava s hordou politiků, kteří o problematice nejen nic nevědí, ale ani nechápou, o co vlastně ve skutečnosti na Šumavě ekologům jde. Celou dobu aktivisté a jejich sympatizanti křičeli, jak je nepřijatelné,

Boj o Šumavu trvá už od půle července 2011

Pokračování ze strany 19

aby politici do Šumavy zasahovali svými politickými názory a rozhodnutími. Ekologisté mohou proti obyvatelům Šumavy použít pouze jedinou sílu, a to sílu politickou. V ní se ale ztácejí ideály, kterými se Hnutí Duha tolik prezenovalo.

Motivace Duhy jsou politické

Jednání tzv. milovníků Šumavy, kteří blokuji kácení stromů na Ptačím potoce u Modravy, je pro mě nepochopitelné. Pokud chtěl organizátor protestní akce, Hnutí Duha, něco ve prospěch Šumavy udělat, měl hned po nástupu nového vedení parku iniciovat společné jednání rozhádaných stran s cílem najít rozumný kompromis. To by odpovídalo principu nevládní organizace. Místo toho začalo Hnutí Duha systematicky ničit ředitele parku Jana Stráského, i když k tomu nebyly žádné věcné důvody. Koncem devadesátých let se Hnutí Duha o smíření vášní na Šumavě snažilo. Nyní je jen rozdmýchává. Další nepochopitelná věc je, že Hnutí Duha ani jednou aktivně nevystoupilo, když za ekologického vedení správy parku a pod ministrem Bursíkem, Mikem a Dusíkem opakovaně docházelo v roce 2008 – 2010 k drancování Šumavy, kácení zdravých stromů a vytváření obrovských holin. Tehdy ovšem mělo Hnutí Duha na MŽP přímou horkou linku do ministerstva, takže rádo vyměnilo politický vliv za pravdivé informování veřejnosti.

Erozní rýhy po těžbě a odvážení stromů, které Duha nyní opakovaně kritizuje, byly v té době doby alarmující. Zrovna tak činnost motorových pil a lesních harvestorů. Tolik zničených horských luk a krásných šumavských cest jsem za dobu, co sleduji šumavský spor, ještě neviděl. Jeden harvestor tehdejší zelená správa parku utopila v zákonem chráněné Biskupské slati. Hnutí Duha k tomu celou dobu mlčelo. Jejich němečtí kolegové, Bund Naturschutz, rázně volali po ukončení neustále vzrůstajících těžeb v jádrové zóně NP Bavorský les. Hnutí Duha české veřejnosti nepravdivě tvrdilo, že v jádrové zóně bavorského parku se netěží. Hnutí Duha mlčelo i tehdy, kdy zelený náměstek Pelc dovezl bez vládní výjimky do zakázaných míst NP Šumava skupinu novinářů a ukazoval jim „přirozené zmlazení“ v místech, kde bylo téměř všechno uměle vysázeno. Duháci mlčeli i tehdy, když se zelené vedení MŽP a vedení parku dohodlo v mexické Meridě na tom, že na Šumavě vznikne na třetině parku neprostupná divočina, kde bude zakázán vstup člověka. Bavorští sousedé o tomto rozhodnutí veřejnost informovali, proč Duha mlčela? Umělé vytváření „divočiny“ je na Šumavě zcela zásadní věcí. Pokud jsou šumavské i bavorské obce sdružené ve Spolku tří zemí proti, nemá smysl v tomto experimentu pokračovat. Je to něco podobného jako s americkým radarem v Brdech. Zajímavá idea, ale pokud neprojde přes místní obyvatele, nemá smysl. Doba, kdy vrchnost přinášela „zabedeným vesničanům“ shůry spásu ze závěrů sjezdů KSČ, snad už definitivně skončila.

Nechápu ani to, proč Hnutí Duha kritizuje v tiskové zprávě z 19. 7. Jana Stráského za odbornou exkurzi nad Šumavou s pomocí vrtulníku. V pátek 15. 7. přelétával Šumavu vrtulníkem ředitel správy sousedního Národního parku Bavorský les Franz Leibl, šéf managementu lesa Franz Baierl a další experti. Proč to Duha nekritizovala také jako kritizuje Stráského? Hnutí Duha přitom stále tvrdí, že Národní park Bavorský les je pro nás vzorem a že bychom měli jeho principy převzít „přes kopírák“. Bavori přitom konstatovali, že po vichřici ze 13. 7. 2011 je „horský les na Šumavě dramaticky ohrožen“. Cestu ze současné stoleté kůrovcové kalamity neznají ani odborníci, obyvatelstvo má strach. Tak to citovaly přední německé noviny. Hnutí Duha však tvrdí opak. Kdo tedy na Šumavě lže a manipuluje veřejným míněním?

Radovan Holub, Železná Ruda

Zelený teror na Ptačím potoce u Modravy

Z pověření redakce Železnorudského zpravodaje jsem se vydal na Modravu, abych se osobně informoval o blokádě zelených aktivistů na Ptačím potoce, kteří brání Národnímu parku Šumava v těžení stromů napadených kůrovcem. Stromy se měly porazit, odkornit, aby kůrovec nemohl vylézt na další stromy, a nechají se ležet. Prostě stará lesácká metoda v boji proti kůrovci, která se úspěšně praktikuje na Šumavě nejméně od roku 1854. Tyto stromy se porazí, aby tisíce dalších stromů přežilo.

Zelení chaoti v akci

Na Modravu jsem dorazil již ráno v 6.30 hod. Jako první moji pozornost upoutalo asi deset policejních aut a přítomnost uniformovaných policistů, kteří se shromáždili na parkovišti u informačního střediska. Kromě policie tam

byla i Česká televize a několik novinářů a fotografů. Celý prostor, kde se mělo těžit dřevo, byl rozdělen do čtyř stanovišť, kde pracovali dřevorubci a hlídali je policisté. Každé pracoviště bylo ohraničené policií a ozačeno páskou s výzvou „vstup zakázán“ a kopií rozhodnutí klátovského soudu o legálnosti těžby napadených stromů. Když jsem přišel na stanoviště č. 4, byli tam již policisté z antikonfliktní jednotky, kteří se snažili rozmluvit aktivistům jejich úmysl, bránit těžbařům v práci. Bylo mně divné, že za aktivisty mluví pořád jen dva stejní lidé. Za chvíli jsem ale pochopil proč. Byli mezi nimi také Poláci a Slováci, kteří byli na „práci“ při blokádě najati. O Šumavě, jak jsem se sám mohl přesvědčit, nevěděli vůbec nic. Jen jedna aktivistka na mě vřískla, abych jí řekl své jméno a co tam dělám, proč je fotografuji, že prý na to nemám právo. Zeptal jsem se jí, o jakém právu zde mluví, když oni práva a zákony porušují bez

Pokračování na straně 21

Někteří blokádisté si svou „práci“ na Šumavě docela užívali.

Boj o Šumavu trvá už od půle července 2011

Dokončení ze strany 20

zábran trvale. Na to již neodpověděla. Během celé debaty jeden z aktivistů neustále telefonoval, později jsem pochopil proč. Najednou se ozval hluk motorových pil, těžaři začali kácet. V ten moment se tato skupina asi šesti aktivistů rozběhla do zakázaného prostoru, aby bránila dřevařům v těžbě. Toho využili „neaktivisté“ a strhli zeleným chaotům jejich transparenty na ochranu kůrovce. Transparenty nebyly jen tak nějaké sprejem napsané na kus prostěradla nebo podobně. Byly to transparenty z nové látky, na míru vyrobené, natištěné a opatřené našitými poutky na připevnění. Uvádím to proto, že Hnutí Duha, které tyto akce organizuje, tvrdí, že jsou to spontánní akce jednotlivců, kterým se též nelíbí postup správy NP a CHKO Šumava proti likvidaci kůrovce.

Aktivisté naležato

Dostáváme zprávu, že na stanovišti 3 to už začalo. Když tam přicházíme, tak zrovna policisté nesou naležato jednu dámu – aktivistku, která si evidentně tento způsob přesunu užívá. Je povzbuzována kumpány z předešlého stanoviště, kteří se sem „náhodou“ a spontánně přesunuli. Žena dostává pouta a je odvedena k policejnímu autu. O kus dále objevují tloušťka přivázaného řetězem ke stromu. S úsměvem se rozhlíží a ochotně pózuje fotografům a kameramanovi, tak si ho též fotím. Asi vypadl z role a zapomněl, že má oplakávat kůrovcem napadané stromy a ne se přihlouple usmívat. Tenhle renonc mu určitě strhli ze „zelené gáze“. Po chvíli přichází policista a řetěz přestřihává. Poté se tlust'ocha chápou čtyři policisté a ten na „letadélko“ opouští bojiště. Po nasazení pout je odveden k policejnímu autu, kde již čeká „zelený“ advokát a hlasitě se domáhá sundání pout. Ptá se policistů, jestli znají zákony a vědí, kdy se pouta nasazují a hned odřikává, kdy se nasadit

smí. Celé tohle dění ještě filmují a fotografují „náhodní“ lidé a „náhodní“ advokáti. To je ale náhod, pánové z Hnutí Duha, že?!

Nikdy jsem neměl obzvlášť vyhraněný odpor k Hnutí Duha, ale od toho dne, kdy jsem tohle mrzké divadlo zorganizované v jejich režii a za naše peníze viděl, už tedy mám. Na vlastní oči jsem se přesvědčil o jejich zvrhlých metodách boje proti likvidaci kůrovce na Šumavě.

Text a foto: Václav Chabr, Železná Ruda

Borůvkový protest na Modravě

Na pátek 29. 7. 2011 pozval starosta Modravy Antonín Schubert obyvatele Šumavy na setkání

Starosta Modravy Antonín Schubert při protestu proti blokádám: „Aktivisté diskutovat nechtěli.“

občanů šumavských obcí, kteří chtěli vyjádřit podporu vedení správy Národního parku a CHKO Šumava a jeho současným zásahům proti kůrovcové kalamitě.

Sešli jsme se před radnicí Modravy v 7.30 hod, kde nás uvítal starosta Modravy. Celá akce byla narychlo svolána, ale přesto se tu sešlo cca 200 lidí, kterým není současný stav na Šumavě lhostejný. Přišlo i několik starostů a zástupců šumavských obcí. Hodně lidí přišlo s transparenty odsuzující ekoteror na Šumavě. Hlavně samolibé počínání Hnutí Duha se lidem nelíbí. Přišli i lesní dělníci, kterým tzv. zelení aktivisté přerušují práci v lese. Jsou svědky bezohledného počínání aktivistů. Od přivazování ke stromům až po běhání před motorové pily. Dokonce prý byli svědky, jak se jedna aktivistka s dítětem v náručí se stavěla před pily těžařů. „Je tohle normální, co tady ti samozvanci dělají?“ ptají se. A všude slyším: „Zakázat Hnutí Duha, zakázat...“ A já se přidávám. To, co jsem

sám před dvěma dny v lese viděl a zažil, mě k tomuto rozhodnutí vede. Vyrážíme poměrně svižně směr Na Ztraceném, kde se právě těží kůrovcem napadené stromy. Všude jsou policisté. I naši železnorudští strážci pořádku tu mají službu. U každého pracoviště zastavujeme a starosta Antonín Schubert předává lesním dělníkům tácy s borůvkovými koláči, které napekly ženy ze šumavských obcí a děkuje jim i přítomným policistům. Takto obejdeme čtyři pracoviště. Dnes je v lese klid, udatní aktivisté si vzali volno a šli prý na Březník načerpat nových sil a nápady na další lumpárny. U posledního stanoviště se diskutuje a pořizujeme fotky s transparenty. Pomalu se vracíme nazpět na Modravu. „Doufám, že to nebyla poslední akce proti Hnutí Duha,“ říká vedle mě jdoucí muž s transparentem, na kterém stojí: „Hnutí Duha, táhněte ze Šumavy, chceme ji zelenou“. Já osobně si myslím, že by se mělo táhnout na Prahu, tam je ten celý politický zádrhel. Celý ten humbuk s kůrovcem je už dávno zpolitizován, o Šumavu jde málokomu, asi jen nám, kteří tu žijeme.

Text a foto: Václav Chabr, Železná Ruda

Tisková zpráva

Usnesení Senátu Parlamentu České republiky k petici Zachraňme Šumavu.

Senát Parlamentu České republiky přijal na svém schůzi konané dne 4. srpna 2011 usnesení k petici Svazu obcí Národního parku Šumava s názvem Zachraňme Šumavu. Je to poprvé, ve dvacetileté historii Národního parku Šumava, kdy se zákonodárci usnesli nad tím, že je nutné se situaci v největším národním parku České republiky nejenom zabývat, ale také ji účinně řešit. Součástí senátního usnesení je mimo jiné, že Senát „*podporuje takové postupy dotčených orgánů a státních institucí, které povedou k zastavení kůrovcové kalamity, což vyžaduje zájem ochrany krajinného rázu i veřejný zájem zabránění rychlého rozpadu stromového patra ve II. a III. zónách Národního parku Šumava*“. Takové usnesení neznámá, že by zákonodárci, anebo signatáři petice podporovali tvorbu hospodářského lesa na Šumavě, jak je mnohými ekologisty, vědci a politiky argumentováno. Přírozené procesy dnes reprezentuje celá čtvrtina území národního parku a jeho ředitel Jan Stráský veřejně deklaruje uzákonění takové výměry. V této souvislosti se však někteří vědci, zejména odpůrci Jana Stráského, nedokáží sjednotit na názoru, zda by se mělo jednat o 20, 25 nebo 30% území. Dále Senát žádá vládu České republiky „*aby se zasadila o naplnění nařízení vlády č. 163/1991, kterým byl Národní park Šumava zřízen, a to zejména uchování a zlepšení jeho přírodního prostředí, zachování typického vzhledu krajiny, využití území Národního parku k turistice a rekreaci nezhoršující přírodní prostředí a aby bez zbyteku zajistila plnění závazků učiněných obcím před vyhlášením oblasti Národního parku Šumava chráněným územím*.“ Jedná se o historicky průlomové nicméně spravedlivé usnesení, které přinese ze strany jeho odpůrců ještě mnohá nechtutství. Součástí usnesení Senátu je i žádost ministerstvu životního prostředí o přešetření zákonnosti rozhodnutí MŽP číslo 18517/ENV/06 – 972/620/06 z 5.3.2007 a o přešetření žádosti o jeho zrušení. Jedná se o rozhodnutí MŽP, kterým byla v lesích na území Národního parku Šumava bezodkladně vyhlášena tzv. managementová zóna a to bez ohledu na zákonný postup vyhlášení zón ochrany přírody stanovený zákonem o ochraně přírody. Toto rozhodnutí MŽP má za následek těžební drancování šumavských lesů, které je podporované ekologisty, některými vědci a politiky. Šumavské obce s takovým unáhleným postupem MŽP nesouhlasily zejména z obav budoucího těžebního drancování lesů v národním parku. Úředníci ministerstva tuto obavu obcí zamítli s tím, že takový vývoj kůrovce nelze předvídat. Výše kůrovcových těžeb v následných letech tuto obavu obcí potvrdilo. V současné době je v této souvislosti veden spor o asanaci kůrovcem napadených stromů v lokalitě Na Ztraceném. Zde se snaží správci parku za podpory obcí a některých vědců zpomalit gradaci kůrovce, která zapříčiňuje, v souladu s předmětným rozhodnutím ministerstva, masivní těžby navazujících horských smrčů. Z mediálních odpůrců kácení se tak paradoxně stávají jeho zastánci. Senát dále žádá MŽP, „*aby zajistilo reprezentativní zastoupení legitimních skupin občanů (vědecká obec, ochrana lesa, obce, atd.) v odborných orgánech Národního parku Šumava*“ a vládu ČR, „*aby urychleně připravila zákon o Národním parku Šumava*“.

Antonín Schubert, starosta obce Modrava

RODINNÝ PENZION HABR, Železná Ruda
Vás zve na 4. ročník cyklo-turistické akce

OKOLO ŽELEZNÉ RUDY

10. září 2011

Program: 06 – 15 hodin - registrace účastníků
11 – 18 hodin - vydávání pamětních listů
15 – 17 hodin - doplňkový program
16 – 24 hodin - volná zábava
Občerstvení zajištěno od 6.00 do 24 hodin
Trasy • pěší - 6 rodinná - 15 - 30 km • cyklo 30 - 55 km
9. - 10. září Pivobraní - vínobraní

ČSAD Plzeň zajišťuje dopravu s 50% slevou.

Podrobné informace na
www.pkvylet.cz

partnery

mediální partneři

Přehledná mapka okruhů akce
Okolo Železné Rudy

Jel se Evropský pohár iXS EDC

O posledním červencovém víkendu se na Špičáku jel čtvrtý závod Evropského poháru ve sjezdu s názvem iXS European Downhill Cup. Bylo to již podruhé, co se tato vrcholná evropská série sjezdových závodů vrátila na Šumavu. Při loňské premiéře jsme na Špičáku posbírali řadu zkušeností. V letošním roce jsme je zúročili. Nejvíce závodníky i diváky zajímala upravená trať pro závod o celkové délce 1750m a převýšením 320m. Horní třetina trati doznala jen drobných změn. Jiné už to bylo ve spodní části, kde se trať značně lišila od té, která se jela při závodě v loňském roce. Pokud si v minulém roce mohli závodníci užít i nějaké té freeridové zábavy, v letošním roce můžeme mluvit o DHčku od startu až do cíle. Dřevěná klopinka nebo wallride na trati nebyla k potkání. Jediným dřevem tu byl most přes cestu, který byl zakončen dropem. Dojezd od cíle a samotný cíl byl na sjezdovce č. 2 nad věží rozhodčích. Mezi prvními, kdo upravenou trať otestoval, byl i Adam Vágner, který měl na Špičáku svou závodní premiéru. Mezi přihlášenými byli zástupci celkem 28 národností. Na startu jsme viděli jezdce jako Joshua Button, Markus Pekoll, Dominik Gspan a Filip Polc. Nejen tato známá jména byla lákadlem na Špičák, ale i samotná trať byla i pro diváky ještě atraktivnější a přístupnější. O závodním víkendu byla pro veřejnost otevřena jak sedačková lanovka, tak i všechny tratě bikeparku kromě sjezdové Struggle. Další informace najdete na www.downhillcup.cz. Partenři závodu – Bikepark Špičák, Sportovní areál Špičák, Sport service s.r.o. Špičák 182 CZ-34004 Železná Ruda. Tel: +420 723 438 359, Tel/Fax: +420 376 397 167 E-mail: bikepark@spicak.cz Web: www.spicak.cz

redakce a Radek Vaniš,
Sportovní areál Špičák

Vládu na Špičáku převzali na konci července bikeři Evropského poháru

Aktuálně: starosta Bavorské Rudy Thomas Müller zahájil 13. 8. 2011 Ludwigshöhefest jízdou pivovarského vozu

Česká firma EUROtest s.r.o. se sídlem Na Návsi 84 ve Starých Hodějovicích u Českých Budějovic prodává řadu let formou výstav nábytek a spací systémy na území celé České republiky.

Naše výrobky si můžete prohlédnout na www.Studio-CBM.cz.

Od letošního roku rozšiřujeme tento prodej i do Německa a Rakouska.

Hledáme proto lidi ovládající velmi dobře německý jazyk.

Další požadavky:

bezúhonnost, řidičský průkaz skupiny B, komunikativnost, snaha učit se nové věci, možnost častí na výstavě v česku nebo zahraničí cca 5 dní v kuse.

Nabízíme:

zaučení v českých podmínkách, seriózní přístup, pracovní perspektivu a zejména nadstandardní finanční ohodnocení, a to i na německé poměry.

V případě Vašeho pište na e-mail EUROtest@seznam.cz

Stanislav Muška

Placená inzerce

Historie mezinárodní kopané v Železné Rudě

V době dávno minulé se málokomu zdálo, že fotbal na regionální úrovni bude mít možnost měřit síly se soupeři ze zahraničí. Naši generaci se to naštěstí povedlo poměrně záhy po otevření železné opony. Obnovení přeshraničního styku ovlivnilo dění v celé Železné Rudě. Sportovců nevyjímaje. Děti dostaly šanci zaplavat si v bazénu s mořským vlnobitím, lyžaři mohli měřit síly na Velkém Javoru, na který jsme předtím hleděli z povzdálí.

Fotbalistům se také podařilo navázat družbu s TSV Regenhütte. V dubnu 1990 na Velikonoční pátek a sobotu jsme pozvali tohoto soupeře na návštěvu. Hosté byli velice spokojeni zejména s návštěvou Plzně a prohlídkou pivovaru. Samozřejmě nezůstalo pouze u této kulturní vložky. Odehráli jsme i fotbalové utkání v Dešenicích. U nás v té době hřiště nebylo. Dokonce nebyl ani oficiální fotbalový oddíl. Pod vedením P. Fialy jsme jako stará garda, pod hlavičkou SRK (Spolek Rekreační Kopané) objížděli fotbalové zápasy v okolí. Pro informaci, utkání s TSV Regenhütte skončilo 3:3. V květnu téhož roku jsme byli na oplátku pozváni na turnaj do Regenhütte. Soupeřem nám byl tým domácích, ale také rakouské mužstvo z Bad Saalerbach. Trochu byl problém s akreditací, protože v zahraničí můžou hrát turnaj pouze hráči s platnou registrací v oddíle. Náš tým měl ale garanta v tehdejší starostovi Bavorské Rudy, Josefu Gabrielovi, takže nakonec vše proběhlo hladce. Výsledek nebyl rozhodující. V první řadě šlo o zábavu a navázání přátelských vztahů, což se povedlo. V dalších měsících jsme samozřejmě odehráli několik utkání i v dalších vesničkách okolo Zwieselu. Někteří naši hráči dokonce pár let hráli německou soutěž, buď v týmu Regenhütte, Kirchberg nebo Ludwigsthal. Dorostenci, kteří končili v žákovských kategoriích hráli dokonce ve Zwieselu.

V roce 1995 se konečně v Železné Rudě dobudovalo hřiště a vznikl oficiální fotbalový klub a zavedená značka SRK zůstala. Teď byla možnost přivítat i u nás v Železné Rudě zahraniční soupeře. Hned v následujícím roce, v červnu 1996, u příležitosti 5. výročí navázání družby s italským městem Aldeno, jsme pořádali mezinárodní turnaj. Účastníkem bylo mužstvo Regenhütte a hosté z městečka Aldeno.

Turnaj se povedl a posléze byl několikrát zopakován. V dalším roce 1997 jsme byli hosty v Aldenu, které se nachází ve známé oblasti vinné révy. Výsledek 1:1 nás velice uspokojil, ale i ochutnávka vín stála za to. Domácí nám mimo jiné předvedli pro nás neznámou hru „tamburello“. Shodou okolností v tom roce tým Aldena byl mistrem nejen Itálie, ale i neoficiál-

ním mistrem světa v této hře. Je to hra podobná tenisu, ale hraje se na hřišti 80×20 m. Hřiště je rozděleno pouze půlící čarou, bez sítě. Hraje ji pět hráčů na každé straně. Místo tenisových pálek mají na rukou takové malé dřevěné „lopaty“ potažené kůží a odpalují míče, které jsou o něco těžší než tenisové. Byla to pro nás zajímavá podívaná. Letos na Tradiční železnorudské slavnosti přijela velká výprava z Aldena. Tentokrát tady byli také fotbalisté. Uplynulo právě 15 let od zmiňovaného turnaje a 20 let od navázání družebního styku obou měst. Prátelecké utkání obou týmů mělo být zpestřením sobotního odpoledne. Bohužel počasí příznivcům obou týmů nepřálo. Hosté nastoupili k utkání velice odpovědně. Domácí naopak vzali utkání jako dobrou přípravu před nadcházející sezónou. Trenér Kroupar dal příležitost i hráčům z lavičky a dokonce šanci dostali i hráči, kteří teprve před měsícem ukončili působení v žákovském týmu. Utkání proto zejména v druhém poločase ovládli s chutí hrající hosté. Jsou to velice mladí kluci a bylo znát, že fotbal umí.

Naše mužstvo začalo utkání hodně nekoncentrovaně a už na začátku zápasu po ztrátě míče uprostřed hřiště inkasovalo. Hostující Federico Marchi se dostal sám před brankáře a zajistil hostům vedení (0:1). Naši hráči vzápětí po přesné přihrávce Jakuba Lehečky na Davida Greinera srovnali (1:1). Do konce poločasu byla hra vcelku vyrovnaná, ale brankové příležitosti hostů musel řešit brankář Michal Pultr. Stav poločasu 1:1 tak nakonec uspokojoval zejména trenéra domácích. Druhá půle byla už jasně ve

znamení převahy hostů a tomu také odpovídal zvyšující se brankový rozdíl. V 55. minutě po další zbytečné ztrátě našich hráčů dostal hosty do vedení Emanuele Baldo (1:2). Na 1:3 zvyšoval v 60. minutě Massimo Marchetti a bylo jasné, že naše mužstvo nebude mít sílu nepříznivý stav zvrátit. Když brankáře Kačírka navíc v 74. minutě překonal Ricardo Cont (1:4), bylo o vítězi jasno. Těžký podmáčený trávník vyhovoval rychlonohým Italům. V 79. minutě to potvrdil Micaele Bottura, když utekl od půlící čáry naší obrany a obešel i brankáře (1:5).

Ukončil tak trápení našich hráčů. Výsledek 1:5 je sice hrozivý, ale byl to jenom přátelský zápas. Italové mají velice kvalitní, vyrovnané mužstvo.

Sestava Železná Ruda: M. Pultr, D. Greiner, L. Kroupa, T. Lehečka, J. Mareš, M. Gajdůšek, J. Lehečka, T. Černý, P. Lehečka, M. Loos, D. Kazmirčík, F. Kačírek, P. Hanzlík, P. Bechyně, F. Zelenka, Fencel, M. Pospíšil. O rozmanitosti výběru našeho týmu svědčí fakt, že nejstaršímu hráči Pavlu Lehečkovi je 63 let. Naopak mladíkům Zelenkovi a Fenclovi 16 let.

Sestava Aldena: Stefano Petrolli, Iari Salvetti, Alessio Marchel, Micaele Bottura, Sebastiano Marchi, Emanuele Baldo, Federico Diener, Massimo Marchetti, Ricardo Cont, Massimo Trenti, Davide Tarter, Marco Cont, Nicolo Bottura, Manuelle Mota, Fabrizio Cosar.

Doufáme, že se nesetkáme naposled a v příštím utkání hráčům z Aldena prohru oplatíme.

Ruda Pavel, Železná Ruda

